

İŞÇİ CEPHESİ

Yeni Dönem sayı:14

Mart 2005

<http://iscicephesi.org>

Milliyetçilik bahane sömürü-işgal gerçek

Çözüm Sınıf Mücadelesinde

Gündem ve Politika

syf. 3-9

Milliyetçilik bahane! Sömürü/İşgal gerçek!
Burjuva siyasetinde yeni arayışlar
Uğur-Ahmet Kaymaz ve Demokrasi masalları üzerine
Neden ve Nasıl Millileştirme
Yeni TCK ne diyor?

Emek Hareketi

syf. 10-15

Uzun bir sessizlikten sonra: SEKA direnişi
SSK'nın özelleştirilmesine karşı mücadeleye
Petkim ve Telekom özelleştirmelere karşı...

Fabrikalardan

syf. 2

SEKA kıvılcımı çaktı, mücadele sürecek
İşsizlik yoksulluk kader değil
Baskılar devam ediyor

8 Mart

syf. 16-17

Açıklama

syf. 18-20

Mücadele, hafıza ve Colin's deneyimi üzerine

Kültür-Sanat

syf. 21

Enternasyonal

syf. 22-24

Uluslararası Postacı: Irak, seçimlerin ardından

SEKA Kıvılcımı Çaktı, Mücadele Sürecek

Özelleştirilmesi yaklaşan bir fabrikada çalışıyoruz. Özelleştirmede sıranın bize geliyor olması hoşnutsuzluğumuzu hergün biraz daha artırıyor.

Yakında emekliliği gelen yaklaşık 2 bin işçinin emekli edilmesi bekleniyor. Bu durum sıranın bize geldiğini bir kez daha hissetmemize neden oldu. Aslında bir süredir özelleştirmeye karşı bir tepki fabrikada hissediliyor; ancak sendika sürekli işçileri susturuyordu.

Son olarak SEKA direnişini desteklemek için Türk-İş'in aldığı fabrikayı terketmeme kararı fabrikada yankı uyandırdı. Oysa Türk-Metal, ne SEKA direnişi hakkında ne de özelleştirmeler konusunda doğru dürüst bir bilgi vermemişti. Fabrikada kalma konusunda da işçileri örgütledi. Yine de işçiler büyük bir katılımı SEKA'ya destek verdiler ve özelleştirmelere hayır dediler.

Üretim hiç durmadı, fırınlar çalışmaya devam etti. Ancak 4 vardiyasında çıkması gereken işçiler çıkmadılar. 4 vardiyasına gelenler çalışırken sabah gelenler fabrika içinde yanlarında beklemeye başladılar. Daha sonra 12 vardiyası geldi. Onlar çalışırken diğerleri yanlarındaydı. İşçiler, sendika bilgilendirmese de özelleştirmeye karşı durmak gerektiğini söylüyorlardı. Bazı işçiler mücadeleye gerek olmadığını, öyle veya böyle fabrikanın satılacağını söylüyorlardı. Bu işçiler, SEKA dirense de fabrikadan çıkarılacak, dirense de düşüncesindeydi.

Özelleştirme saldırısı kapıda. Sendikacılar isteseler çok güçlü eylemler gerçekleştirebilir. Ancak onlar uyuyan dev, işçileri uyandırmak istemiyorlar. Ama özellikle genç işçiler mücadele etmek gerektiğinin farkındalar. Yoksa yarınımız olmayacak.

Bir Demir-Çelik İşçisi

İşsizlik, Yoksulluk Kader Değil

Yaşadığım bölgede en büyük sorun işsizlik. Gençlerin çoğu işsiz. Neredeyse hepsi mafya olmak istiyor. Özendiği insanlar gibi olmak için hırsızlık yapıyor. İşsizlerin sayısı çok olduğu için patronlar da bunu kullanıyorlar.

Örneğin benim çalıştığım tekstil sektöründe sigorta neredeyse yok. Mesailer bitmiyor. Ücret ise asgari ücret. Biraz zam istesek işsizlik var, başkasını alırsak diyorlar. İşsizlik hem ücretlerimizi düşürüyor, hem bizi birbirimizle rekabet ettiriyor. Yoksulluktan gençler kötü alışkanlıklar kazanıyor. Uyuşturucu, şiddet, gasp, hırsızlık hayatın doğal parçası.

Artık insanlar kapı kapı gezip ekmek için iş arıyorlar. Geçen gün mahallemizdeki kahvede otuyordum. Orta yaşlarda bir adam geldi. Sirtında ağaç kesme motoru vardı; "Ne iş olsa yaparım. Çocuklarım aç, eve yemek götürmek zorundayım" dedi. Kahvedeki insanların çoğu zaten işsiz olduğu için kimse ona iş konusunda yardımcı olamadı. Benimde ona yardımcı

olma şansım yoktu. Tüm gün yemek yememiş, beraber yemeğe gittik. Onunla yemek yerken şunu düşündüm: emekçiler bir tas yemeğe muhtaç iken zenginler parayı har vurup harman savuruyorlar. Oysa o savrulan paralarla dünyadaki bütün insanlar rahatça yaşarlar...

İşsizlik ve yoksulluk hergün daha fazla artıyor. Oysa işsizlik bir kader değil. Örneğin ücretler düşürülmeden çalışma saatleri kısaltılıp üç vardiya yerine dört vardiya yapılırsa ve o işyerlerine işçi alınsa işsizlik diye bir sorun kalmaz. Ama patronlar bunu hiçbir zaman istemezler. Çünkü onlar az işçiyle çok iş yapmak istiyorlar. Ve işsizler ordusu yaratarak bizleri daha kötü koşullara mahkum ediyorlar.

Çözüm, rekabet etmekte değil; örgütlenerek işsizliğe, yoksulluğa ve sömürüye karşı mücadele etmekte.

Bir Tekstil İşçisi

Baskılar Devam Ediyor!

Fabrikaya yeni giren işçiler baskılara ve şefin davranış şekline dayanamayıp çıkmayı tercih ediyorlar. Son olarak 4 aylık bir işçi şefe bu ay çıkacağını söyledi.

Şef sevincinden neredeyse zil takıp oynayacaktı. Biz, arkadaşına başka iş yerlerinde de aynı sorunlar var. Çıkmak sorunları çözmüyor dedik.

Şefler idareden aldıkları talimatlar doğrultusunda bizleri baskıyla yıldırmaya çalışıyorlar. Yeni işçiler de genellikle çıkmayı tercih ediyorlar. Bizler bu baskılara karşı örgütlenip, birlik olmazsak şeflerin baskıları devam edecektir.

Bir tekstil işçisi

Milliyetçilik Bahane! Sömürü İşgal Gerçek! KANMA! Çözüm Sınıf Mücadelesinde!

Newroz her yıl olduğu gibi bu yılda büyük bir coşkuyla kutlandı. Türkiye'nin dört bir yanındaki kutlamaların en büyüğü Diyarbakır'daydı; mitingin 750 bin kişinin katılımıyla gerçekleştiği ifade edilmekte. Benzer şekilde İstanbul'daki Newroz kutlamaları da kitleseldi; 75 bin kişinin katıldığı miting "olaysız şekilde" tamamlandı. Newroz'a damgasını vuran ise Mersin oldu, çünkü "olay" vardı! İki çocuğun ellerindeki Türk bayrağını yerde sürümelerinin kameralara takılmasıyla bir anda **Türkiye'nin gündemi "değiştirildi"**. Ekranlara, gazetelere taşınan söz konusu habere eşlik eden açıklamalar, - Cumhurbaşkanı Necdet Sezer ve Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün açıklamaları başta olmak üzere- "olay", "**devlet güvenlik sorunu**" haline getirdi. "Duyarlık ve milliyetçilik" öncelikle devlet katında organize edildi. Bu aşamadan sonra "**milli duyarlılık**" zembereğinden boşaltıldı ve devamında "bayrağa sahip çıkma" mitingleri geldi, genel bir "bayrak asma" kampanyası başladı. Bu "milliyetçi tepkiyi" gören ama meseleyi bilmeyen kişi ülkenin bir düşman istilasıyla karşı karşıya olduğunu düşünür. Oysa olay, "12 ve 14 yaşlarında iki çocuğun Türk bayrağını yerde sürüklemesidir..." Kuşkusuz dünyada olduğu gibi Türkiye'de de "daha ne olsun!" diyerek sadece bunun için bir halkı, katli vacip düşman ilan edecek faşist unsurlar vardır. Ama yaşadığımız bunun ötesindedir; sadece faşistler değil değişik çevrelerden çok geniş bir kitle, bu kanaat etrafında **harekete geçirilmiştir**.

Milliyetçi hezeyan yaratıp, toplumsal histerinin kapısını aralayanların oluşturduğu kanaat şudur: "*Bayrağın yerde sürüklenmesi Türkiye'nin bölünmesinin bir provasıdır. 'Olay' sinsice sahneye konmuş ama fark edilmiştir.*" Bu kanaatin bir karşılığı yok. **Kanaati imal edenlerin** gösterdiği tepki de gerçek değil. **Karşılığı olmayan bir kanaat niçin ve nasıl imal edilir?** Ulusal parasından altı sifir atacak kadar parasını pul etmekte sakınca görmeyen, IMF talimatlarıyla ulusal bütçe yapıp ekonomisinin oyuncağı dönmesini küreselleşme diye açıklayan, subayının kafasına çuval geçirildiğinde sessiz kalmayı reel politik gereği sayanlar emperyalizme bağımlı yarı-sömürge bir ülke politikası sürdürmektedir. Kapitalist sömürüyü devam ettirip derinleştirmek, emperyalist saldırı ve işgallerin bir parçası olmak bu politikanın temelidir. Tam da bu nedenle iki çocuğu "devlet güvenlik sorunu" ilan etmek, sömürüyü ve işgali perdelemek ve başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkı kandırmak için bir kandırma politikasıdır.

Siyasal demokrasiden yoksun bırakılmış, devlete alkış tutmak dışında her açıdan örgütsüz kılınmış, mücadele ve sınıf bilinci parçalanmış, devrimci bir önderlikten yoksun bırakılmış/kalmış bir sınıf üzerinde istediğiniz yönlendirmeyi büyük ölçüde yapabilirsiniz. Bir kitle toplumu yaratmak, onu istenilen şekilde yönlendirmek; kendi lehine olanı aleyhine, aleyhine olanı ise kendi lehine gibi göstermek için bir sistem yaratmaktır. Bu şekilde kitlelere sahte ideolojiler pompalamak ve onları kendi zararlarına olan

politikaların yandaşı haline getirmek mümkün olmaktadır. Türkiye'de son dönem **yükselen milliyetçilik** böylesi bir sürecin ürünüdür ve bahanedir; amaç sömürü ve işgali perdelemek, işsizlik, yoksulluk sonucu biriken öfkeyi başka noktalara yöneltmektir.

Bizzat bu kapitalist sömürü sisteminin bir sonucu olan umutsuzluk sonucu milliyetçi hezeyanlara kapılıp kendi sınıf kardeşlerimizi, emekçi Kürt kardeşlerimizi düşman bellemek, onlara el kaldırmak sorunlarımızı çözmez aksine daha da ağırlaştırır. **Milliyetçilik egemenlerin ekmeğine yağ sürer, işçi ve emekçilerin birlik ve beraberliğini ise bozar.** Milliyetçilik oyununa gelmeyelim. Biriken öfkemizin, yarına umutsuz bakmamızın nedeni iki çocuğun yerde bayrak sürümesi değildir ve olamaz. Öfkemizin, umutsuzluğumuzun nedeni işsizlik, yoksulluk, örgütsüzlük anlamına gelen özelleştirmeler, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi, esnek iş yasaları ve benzeri yeni-liberal saldırılar, Türkiye'deki ulusal sorun konusunda rejimin gösterdiği gerici, baskıcı ve yasaklamacı tutumlardır, ve çözüm de bu saldırılara ve baskılara karşı birlikte mücadeledir.

Çok değil, sadece birkaç soru bu gerçeği görmek için yeterli. Örneğin bugün Türkiye'de milyonlarca işsiz insan var, yoksulların sayısı on milyonlarla ifade ediliyor, bunun sorumlusu kimdir ve nedeni nedir? Mersin'de bayrağı yerde sürükleyen iki küçük çocuk mu? İç-diş borç 300 milyar dolarla ifade ediliyor, bu borcu yaratan Mersin'deki iki küçük çocuk mu? Sümerbank özelleştirildi, SEKA'nın özelleştirilmesinin önü açıldı, işçiler işsiz kaldı ya da kalacak, bu özelleştirmeleri yapan "devlet güvenlik sorunu" yaratan o iki çocuk mu? Ya sosyal güvenlik sistemini tasfiye eden, eğitimi paralı hale getiren, asgari ücreti insanlık ayıbı bir rakamla 350YTL ile sınırlayan kim? Mersin'deki çocuklar mı? Afganistan'ı, Irak'ı işgal eden ABD emperyalizmini; Filistin'i işgal altında tutan Siyonist İsrail devletini dost ve müttefik gören kim? Bu ülke halklarını türlü zulme maruz bırakan, bayraklarını ayaklar altına alan Mersin'deki iki çocuk mu? Kuşkusuz hayır! Bunların tümünün kaynağı emperyalist-kapitalist sömürü ve işgal düzenidir...

Öfkeli miyiz? Umutsuz muyuz? Haksızlığa uğradığımızı mı düşünüyoruz? Artık tepkisiz kalmamak, haksız ve adaletsiz olana isyan mı etmek istiyoruz? O zaman Mersin'deki iki çocuğa karşı değil; işini, aşını, sağlığını, eğitimini, çocuğunun geleceğini, örgütünü, bağımsızlığını elinden alana karşı göstereceksin isyanını, meydanları bunun için dolduracaksın... Kim sana aynı sokakta oturduğun, atölyede yan yana alın teri döktüğün, aynı otobüsü, treni kullandığın, aynı çarşı-manavdan alışveriş yaptığın, aynı okula, hastaneye gittiğin, aynı semtin mezarlığına gömüldüğün Kürt kardeşin için, işçi arkadaşın için tehlikeli diyorsa bil ki senin için tehlikeli olan bunu sana söyleyendir...

Burjuva Siyasetinde Yeni Arayışlar

AKP ve CHP'de yaşanan istifalar burjuva siyasetinde merkez sağ ve solda "birlik" tartışmalarını da beraberinde getirdi. Kültür ve Turizm Bakanı Erkan Mumcu'nun 16 Şubat'taki istifasıyla hareketlenen süreç, son olarak AKP Isparta milletvekili Mehmet Sait Armağan'la devam etti. AKP'nin sandalye sayısı önce 361'e düştü. İstifa ve tasfiyelerin ardından CHP'nin milletvekili sayısı da 168'e indi. Ardından Mumcu tekrar AKP'ye dönmeye karar verdi. Bu gelişmelerin önümüzdeki günlerde de sürmesi beklenebilir.

Bu istifalar ve gelişmeler iktidar ve muhalefet partilerinin politik çizgilerinde köklü değişikliklerin gerçekleşmeye başladığına işaret mi ediyor? Aslında burjuvazi, AKP'nin dış siyasetteki performansından ve emekçilere dönük yoğun saldırı programlarından memnundu. Ayrıca başka bir alternatifi de yoktu. CHP saplandığı yolsuzluk bataklığından çıkamadığı gibi, AKP'ye alternatif de değildi. ANAP, DYP ve DSP ise, halkın gözünde yıpranmış yüzlerdi. AKP yıpranmış burjuva siyaseti için halka sunulacak yeni bir yüz oldu. Burjuvazinin ihtiyaçlarına uygun olarak dış siyasette emperyalistlere boyun eğerken, iç siyasette de yoğun bir işçi-emekçi düşmanı siyaset izledi. Ayrıca devlet bürokrasisi ve ordunun kırmızı çizgilerini aşmamaya özen gösterdi.

Ancak emperyalistleri ve burjuvaziyi memnun eden bu politikalar, emekçi halkta ve AKP'nin geleneksel tabanının bazı kesimlerinde hoşnutsuzluğu da beraberinde getirdi. Tam da bu noktada AKP, hem iç hem de dış siyasette frene bastı ve ilk bakışta bazı burjuva kesimlerin hoşnutsuzluğunu çeken

popülist bir hatta yöneldi. Özellikle AB ile olan ilişkilerde belirgin bir ağırdan alma süreci yaşandı. AB'nin zorunlu din derslerinin kaldırılması ve azınlıklar üzerindeki baskıların sona erdirilmesi talepleri duymazdan gelindi. İktidar partisi ayrıca, özellikle başörtüsü nedeniyle atılan öğrencileri geri almak için öğrenci affını gündeme getirdi. Kısacası iç siyasette kendi tabanını rahatlatmak için bir yönelimi, dış siyasette burjuvazinin istediği politikaları sürdürmek için bir şantaj malzemesi haline getirdi. IMF'den gelecek paranın ertelenmesiyle başlayan AKP-TUSİAD tartışması, TUSİAD'ın AKP'yi AB konusunda ağır davranmakla suçlamasıyla devam etti. Son olarak TUSİAD'ın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamalarına vahşice saldıran polisin tutumundan hükümeti sorumlu tutmasıyla tartışma sert bir polemige dönüştü. Aslında eleştiriciler için gerçek sorun polisin sert tutumu değildi, çünkü polis yakın dönemde çok daha sert müdahalelerde bulunmuş ve o zaman kimse ses çıkarmamıştı.

TUSİAD için asıl sorun AKP'nin popülizmiydi ve bu tip uygulamalarla liberal saldırı ve emperyalizm ile bütünleşme programının uygulanmasında ortaya çıkan gecikmelerden duyulan rahatsızlıktı.

Bu tartışmalara hükümet ile ABD yönetimi arasında yaşanan polemige de eklemek gerekir. ABD, Türkiye'nin İran ve Suriye'ye karşı tavır almasını istedi, ancak istediği yanıtı alamadı. Üstelik Cumhurbaşkanı Sezer, tepkilere rağmen Suriye'ye daha önce planlanan gezisini gerçekleştireceğini açıkladı. Bu tartışmanın altında ABD'nin Kürt meselesinde Türkiye'nin tarihsel devlet politikasını zorlaması ve Kuzey Irak'ta federatif veya otonom bir Kürt devletine yeşil yakması yatıyor. PKK'nın hem içerde hem dışarıda yeniden derleniyor olduğu haberi burjuva medyasının sayfalarına düştü. Ayrıca tüm basın organlarında Amerikan karşıtlığının arttığına dair haberler yayınlanmaya başladı. ABD Dışişleri

bakanı Rice, Türkiye'yi bu konuda uyardı. Ardından "ABD aleyhtarlığı" yapan gazetecilerin adları deklare edildi ve susturulmaları istendi. Ancak bu tartışmalara rağmen ABD Türkiye ittifakında, ya da başka bir deyişle Türkiye'nin ABD'nin jandarması olması rolünde bir değişimin olmadığı açık.

Sonuç olarak, AKP'nin bazı popülist söylem ve uygulamaları gündeme alması ve en önemlisi AB projesinde frene basması hükümet ile bazı burjuva sözcüler arasında polemige yol açtı. AKP'den istifa eden Isparta milletvekili Mehmet Sait Armağan'ın açıklaması aslında bu polemigin şiddetini gösteren bir örnek oldu: "AK partinin mevcut siyaset yapma biçimi, bizi uluslararası sorunlar konusunda izah edilemez pozisyonlara sürükleme tehlikesini barındırmakta, reformların özüne sadık kalmadığını ve siyasetin daha demokratik bir işleyişe kavuşması yönünde güçlü irade sergilenmediğini kanıtlamaktadır." Bu polemige rağmen burjuvazinin kısa vadede AKP ve onun hükümetinden kopmayacağı ortadadır. Amaç ciddi bir biçimde kulak çekmekti ve bu yapılmıştır.

Merkez Sol ve Sağ Siyasette Yeni Kümelenmeler

AKP ve CHP'deki istifalar, geri dönmeler, yeni parti kurma arayışları, vs Türkiye'deki politik

zeminin kayganlığına, oportünist politikacı bolluğuna, CHP açısından bakıldığında da sosyal demokrasinin yaşadığı krizin derinliğine işaret etmekte. Celal

Doğan'ın merkez sol bir parti kuracağız açıklaması bu durumun bir göstergesi. Sarıgül'ün çırpınışları ise CHP'ye alternatif olmasına yetecek gibi gözüküyor. Burjuvazinin aynı İngiltere'de Blair'in İşçi Partisi gibi bir lidere ve partiye ihtiyaç duyduğu ortada. Bu yüzden merkez sol parti arayışı sürecek.

Merkez sol parti tartışmalarını sağda birlik tartışmaları izliyor. ANAP ya da DYP'nin birleşmeleri bir süredir gündemde. Fakat her iki parti de birleşmenin kendi partisi çatısında olması gerektiğini savunuyor. Ayrıca yeni parti

arayışı da var. Ancak gerçek şu ki ANAP halkın gözünde çok yıpranmış bir parti ve kısa zamanda da kendini toplayamaz. DYP ise ceberrut devletin kullandığı bir aygıt durumunda ve şu an için Ağar burjuvazinin yeni yüzü olacak bir siyasete sahip değil. Zaten Ağar'ın söylemlerinin daha sahihcisine MHP sahip. Erkan Mumcu'nun istifasının ardından her iki parti de Mumcu'ya çağrıda bulunmuşlardı. Erkan Mumcu son olarak kararını ANAP'ta verdi. Çünkü ANAP başkansız bir partiydi ve muhtemelen Mumcu, Genel Başkan olacak. Mumcu ile birlikte bazı milletvekillerinin

ANAP'a geçmesi bekleniyor. Hatta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu'nun da ayrılması bekleniyor. Erkan Mumcu'nun gelişi ANAP'ı kurtarır mı?, bilemiyoruz; ancak burjuvazinin istediği neredeyse tüm gerici reformları yasalaştıran ve dış siyasette önemli başarılar elde eden AKP'yi desteklemeye devam etmemesi için hiçbir neden görünmüyor.

Fuat Karan

Uğur - Ahmet Kaymaz ve Demokrasi Masalları Üzerine

Yargısız infaz baba-oğul Kaymazları zamansız alıp götürdü. Öldürülme haberleri, hem sol basında hem de burjuva gazetelerinde Uğur Kaymaz'ın yaşının küçüklüğü üzerinde yoğunlaşıyordu. Oysa yaşının büyük olması, hatta suçlu bile olması kimsenin sorgusuz sualsiz sokak ortasında öldürülmesini haklı göstermez. Çünkü polisin kimsenin cezasını verme hakkı yok. İnsanları sorgusuz sualsiz katleden kapitalist sistemin bekçileri, hem hakim hem cellat rolünü üstlenip, 12 yaşındaki Uğur'u ve babasını 6 metre-karelik bir alanda ve yarım metre mesafeden 9'u sırttan olmak üzere 13 kurşunla delik deşik ettiler.

Polislerin cezalandırılması şöyle dursun, can güvenlikleri gerekçe gösterilerek mahkemeye bile getirilmediler. Görevden alınması gereken polisler, başka illere atanarak adeta ödüllendirildiler. İşin garip yanı, polisler için 3-5 yıl ceza istenirken, okuma yazması bile olmayan Uğur Kaymaz'ın acılı annesi örgüt

üyeliğinden 15 yıla yargılanıyor. Son dönemlerde yargısız infazların bölgede artmış olması dikkat çekiyor. Benzer bir yargısız infaz İnsan Hakları Derneği'nde görevli Mehdi Perinçek'in oğlu Şiyar

Mart günü, 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak isteyen kadınlara polisin uyguladığı şiddet demokratikleşme palavralarını gözler önüne seriyor. Başbakan Tayyip Erdoğan, polisin şiddetine tek kelime etmezken, bu şiddetin görsel ve yazılı basında yer almasından rahatsız oluyor. Başbakan şöyle diyor: "Medya kuyumuzu kazıyor, bu görüntüleri yayınlarak bizi dünya kamuoyuna rezil ediyor." Yani kol kırılır yen içinde kalır diyor. Daha önce kendisine Kürt sorunu ile ilgili bir soru sorulduğunda "düşünmezseniz böyle bir sorun olmaz" demişti.

6 Mart'ta polisin şiddetine AB'nin gösterdiği tepki üzerine 3 polis açığa alındı. Uğur Kaymaz'ı öldüren polisler ise hala görevde. AB'nin

6 Mart'taki şiddete tepkisi, Türkiye'ye demokrasi getirmek için değil. Öyle olsaydı NATO eylemlerinde ki polisin şiddetine de, diğer şiddetli saldırılarına da, yargısız infazlarına da rest çekerdi. Bu sorunu öne çıkarmasının nedeni, son dönemde AKP'nin AB'nin istediği bazı reformları yavaşlatmasıdır.

Sonuç olarak, ne AB'nin sahte demokrasi tebliğleri, ne de hükümetlerin AB makyajları bu ülkeye demokrasi getiremez. Bu ülkeye demokrasi ancak işçi sınıfının mücadelesiyle gelecek.

Jiyan

Perinçek'in başına gelmişti. Ayrıca birçok çoban kırsal alanda hayvanlarını gezdirirken katledildi.

Hükümet, demokratikleşme palavraları atıyor; ancak insanlar sokak ortasında infaz ediliyor. 6

Neden ve Nasıl Millileştirme?

Özelleştirmelerin hükümet tarafından hızla ve büyük bir cüretle yaygınlaştırıldığı bir dönemde işçi sınıfının millileştirme talebi daha da büyük bir önem kazanmakta. Devlete bağlı ve “verimsiz” olarak addedilen sanayi kuruluşlarının kapatılmasıyla birlikte düşünüldüğünde özelleştirmeler yalnızca kısa vadede tensikatların yaygınlaşması, iş olanaklarının daralması, işsizliğin ve yoksulluğun derinleşmesi, sendikasılaştırmanın hızlandırılması anlamına gelmekle kalmamakta, ama aynı zamanda uzun vadede gelecekteki olası bir işçi-emekçi iktidarının girişeceği sosyalizmin inşası çabalarının ekonomik temellerini de bugünden tahrip etme işlevi görmekte. Bu nedenle de millileştirme talebini yalnızca propagandamızın değil, bugünkü ajitasyonumuzun da eksenine yerleştirmek zorunluluğuyla karşı karşıyayız.

Özelleştirmelerin hükümet tarafından hızla ve büyük bir cüretle yaygınlaştırıldığı bir dönemde işçi sınıfının millileştirme talebi daha da büyük bir önem kazanmakta. Devlete bağlı ve “verimsiz” olarak addedilen sanayi kuruluşlarının kapatılmasıyla birlikte düşünüldüğünde özelleştirmeler yalnızca kısa vadede tensikatların yaygınlaşması, iş olanaklarının daralması, işsizliğin ve yoksulluğun derinleşmesi, sendikasılaştırmanın hızlandırılması anlamına gelmekle kalmamakta, ama aynı zamanda uzun vadede gelecekteki olası bir işçi-emekçi iktidarının girişeceği sosyalizmin inşası çabalarının ekonomik temellerini de bugünden tahrip etme işlevi görmekte. Bu nedenle de millileştirme talebini yalnızca propagandamızın değil, bugünkü ajitasyonumuzun da eksenine yerleştirmek zorunluluğuyla karşı karşıyayız.

Çözüm sözcük seçiminde değil

Millileştirme talebini tüm politik içeriğiyle birlikte yaygınlaştırabilmek ve kitle mücadelesinin temel taleplerinden bir durumuna getirebilmek için önce bu talebin çevresinde yaratılan sözcük kaosundan arınabilmek gerekiyor. Bugüne değin kimi zaman yabancı sermayeye yönelik olarak “millileştirme” (“öz Türkçe’yle” ulusallaştırma), yerli sermaye kuruluşlarına yönelik olarak da daha çok “devletleştirme”

sözcüklerini kullanmış olmakla birlikte, politik açıdan bu iki sözcük de bir ve aynı şeyi ifade etmektedir: o kuruluşun mülkiyetinin (yerli ya da yabancı, ya da karma) özel ellerden alınıp devlete devredilmesi, yani işletmenin devlet malı haline getirilmesi.

Devlet kavramından ürken, ya da bu sözcüğü savuşturdıkları anda devletin de kendi kendine yok olabileceğini sanan bazı sivil toplumcu, sosyal hareketçi kesimlerin tanım karmaşasına ekledikleri bir başka sözcük de “kamulaştırma” olmuştur. Kamu yönetimi devlet örgütlenmesinin içinde yer aldığı sürece, ki burjuva devlette durum budur, kamulaştırma terimi de devletleştirme ya da millileştirmenin ifade ettiği anlamın dışında başka hiç bir politik anlam taşımamakta. Kimileri kamulaştırmaya “kooperatifleşme” anlamı yükleyip bu tip bir mülkiyeti kapitalist sistemde bir sosyalizm adacığı olarak algılayabilir. Ne var ki, bu makalenin amacı ütöpik sosyalizm eleştirisi değil, bunu bir kenara bırakıyoruz.

Bu arada, özellikle Troçki’nin *Geçiş Programı*’nın ilk çevirisinde (Eleştiri yayınları, 1979; ardından Kardelen Yayınları, 1992) yapılan bir çeviri hatasına düşenler de bulunmakta. Bu çeviride Troçki’nin kullandığı “mülksüzleştirme” (*expropriation*) sözcüğü kimi yerde

bu haliyle, kimi yerde ise “kamulaştırma” (istimlak) olarak Türkçe’ye aktarılmış, bu da kamulaştırmanın “tazminatsız ve işçi denetiminde ya da işçi iktidarı altında yapılan millileştirme” olarak algılanmasına neden olmuştur. Oysa kamulaştırmanın, devletleştirme ya da millileştirmenin dışında sözcük düzeyinde politik bir ayrı içeriği bulunmamakta. Bu talebin ne biçimde hayata geçirilebileceği ise ancak sınıf mücadelesi tarafından belirlenebilir.

Troçki’nin *Geçiş Programı*’nda “mülksüzleştirme” sözcüğünü kullanmış olması da durumu değiştirmemektedir. Bir işletmenin mülkiyetinin özel sermayenin elinden alınıp devlete aktarılması, o sermayenin en azından o işletme açısından “mülksüzleştirilmesi”nden başka bir anlam taşımaz, ve bu anlamda millileştirme, devletleştirme ya da kamulaştırmadan farklı bir durum söz konusu değildir. Troçki’nin *Geçiş Programı*’nda bu terimi kullanmış olması, millileştirmeleri burjuvazinin genel mülksüzleştirilmesi mücadelesine bağlama ve devrimci programı, o yıllardaki (1938) bazı Halk Cephesi hükümetlerinin sahte millileştirme taleplerinden ayırma çabasından kaynaklanmıştır. Bununla birlikte Troçki’nin en sık kullandığı sözcük “millileştirme” olmuştur (örn. bk. *Fransa İçin Eylem Programı*, 1934).

Hangi devlet altında “devletleştirme”

1980’lerin sonlarında eski işçi devletlerinin yıkılması ve emperyalizmin yeni ideolojik saldırıları, Türkiye’deki liberal ekonomik dönüşümlerin ve tabii bu arada özelleştirmelerin yaygınlaştırılmasıyla aşağı yukarı aynı döneme rastlamış, bu ideolojik saldırılardan etkilenip bugün Troçkizmi çoktan terk etmiş olan bazı kesimler ise, özelleştirmelere karşı mücadeleyi reddetmeye yönelmişlerdi. Temel savları, “devlet burjuva kapitalist devlet olduğundan, ha devlet mülkiyeti, ha özel mülkiyet, değişen bir şey yok” idi. Biz devrimci Troçkistler, Morenistler, ise özelleştirmelerin işçi sınıfı ve emekçi yığınların gerek ekonomik koşullarında, gerekse bilinç, örgütlenme ve mücadele olanaklarında büyük gerilemeler yaratacağını, uzun vadede ise sosyalist iktidarın ve merkezi planlamanın ekonomik temellerini zayıflatacağını söyleyerek özelleştirmelere karşı mücadeleyi ön plana çıkarmıştık.

Bugünkü sözcük karmaşasının ardında da benzer sivil toplumcu, sosyal hareketçi ya da yarı anarşizan anlayışlar sezilenebilmekte. Dolayısıyla programımızdaki özelleştirmelere karşı mücadele ve millileştirme talebinin politik içeriğini bir kez daha vurgulamamızda yarar bulunmakta: biz millileştirme

talebini ileri sürmeyi hiç bir biçimde burjuva sonrası bir rejime, yani işçi-emekçi iktidarına ertelemiyoruz. Bu talebi, bugün ve şimdi savunuyoruz, özellikle de bunun salt propagandasını yapmakla yetinmiyor, mevcut liberal ekonomik saldırılara karşı sınıf seferberlikleri ve sendika örgütleri içindeki ajitasyonumuzun en önemli taleplerinden biri olarak görüyoruz.

Bizim millileştirme talebimizi, reformist ya da burjuva milliyetçisi kesimlerin devlet kapitalisti “millileştirme” anlayışlarından ayıran temel özellikleri, Troçki *Geçiş Programı*’nda özetle göstermiştir:

“Bu taleplerle reformistlerin bulanık “millileştirme” sloganı arasındaki fark şurada yatmaktadır:

1-Tazminat ödenmesini reddederiz;

2-millileştirmeye sözde taraftar gözükken ama gerçekte sermayenin araçları olan Halk Cephesi demagoglarına karşı kitleleri uyarırız;

3-kitleleri sadece kendi devrimci güçlerine güvenmeye çağırırız;

4-mülsüzleştirme sorununu işçi ve köylülerin iktidarı ele geçirme sorununa bağlarız.”

Tazminat ödenmesini reddeden, kitlelerin devrimci seferberliğine dayanan ve her aşamada millileştirmeyi iktidar sorununa bağlayan bir millileştirme ajitasyonu, bugünkü özelleştirmelere karşı-sındaki mücadelemizin çerçevesini belirlemektedir. Sınıf seferberlikleri sonucunda eğer burjuva hükümet özelleştirmelerde geri adım atarsa ya da bazı işletmeleri millileştirmek zorunda kalırsa, biz tazminat ödenmesini reddedeceğiz, diğer kapitalist büyük işletmelerin de millileştirilmesi ve sanayide işçi denetimi kurulması mücadelesine ağırlık vereceğiz. Sendikaları, yozlaşmış bürokratik yönetimlerine rağmen bu doğrultuda mücadeleye zorlayacağız. Bu mücadeleler hem proletaryayı daha üst düzeyden görevlere hazırlayacak hem de devrimci partinin inşasına katkıda bulunacaktır.

Kuşkusuz, her sanayi dalının farklı gelişme düzeylerinde bulunması ve sınıf mücadelesi ile proletaryanın bilincinin farklı aşamalardan geçmesi gerçeği karşısında bütün bu mücadeleler uzun süre kısmi bir özellik taşıyacaktır. Ve “burjuvazinin topyekün mülsüzleştirilmesi yalnızca proletaryanın bir genel devrimci yükselişi gündeme getirebilir. Geçiş taleplerinin görevi, pro-letaryayı bu sorunu çözmeye hazırlamaktır” (Troçki, *Geçiş Programı*).

İşçi Cephesi

Yeni TCK Ne Diyor?

1 Nisan'da yürürlüğe girecek 5237 sayılı yeni *Türk Ceza Kanunu*'nda (TCK) değişiklik öngören yasa teklifi salı günü (22 Mart) Adalet Komisyonu'nda ele alınacak. Teklifin perşembe günü de (24 Mart) Genel Kurul'da görüşülerek yasalaşması bekleniyor.

Yasadaki bazı değişiklikler

*Polis eğitim merkezlerinin kurulması ve üniversite mezunu 10 bin yeni polis alınmasını öngören yasa tasarısı, "*Torba Yasa*" olarak bilinen bazı kanunlarda değişiklik yapılması hakkında yasa tasarısı çarşamba (23 Mart) günü görüşülecek. Adalet Bakanı ile İçişleri Bakanlığı arasında yeni *Ceza Muhakemeleri Kanunu* ile ilgili çıkan, polisin yetkilerinin kısıtlanmasına dair olan tartışma, polisin istediği şekilde karara bağlandı. Savcı ya da hakim izni olmadan aramayı yasaklayan hükme karşı çıkan polise "*ön arama yetkisi*" verilecek. Yapılacak bu değişiklikle polis ve jandarma önceden izin almadan şüpheli gördüğünü arayabilecek.

*Yeni TCK, kapkaç suçunu nitelikli hırsızlık kapsamına aldı. Hırsızlık suçuna 1 yıldan 3 yıla kadar hapis cezası istenirken, kapkaç yapan kişiye 7 yıla kadar hapis cezası verilecek.

*Basın özgürlüğünü kısıtlayan ve neredeyse gazetecilik yapmayı olanaksız hale getiren 5237 sayılı TCK, eski basın yasasından çok daha geri maddeler içeren yeni düzenlemeler getiriyor.

Yapılan değişikliklerin anlamı

AKP hükümeti seçimlerden sonra işbaşına geçince ılımlı bir politika izleyeceğine ve sermaye kesiminin paralarına para ekleyecek yumuşaklıkta olduğuna dair sinyalleri vererek uzun süredir istikrarı özleyenlere yeşil ışık yaktı. Burjuva demokrasisinin işlediği toplumlarda iktidarlar, çoğunluğun yoksulluğuna karşı azınlığın lehine kuruldukları için ve iş başına

geçmesini sağlayan halka karşı değil de patronlara ve sistemin diğer güçlerine karşı sorumlu ve onun verdiği görevleri yerine getiren piyonlar oldukları için bu haliyle AKP problem taşııyordu.

Hükümet olduktan sonra AKP, AB sürecine hız vererek bir dizi değişikliklerin (özelleştirmeler, işten çıkarmalar, kölelik yasaları vb.) meşruiyetini bu kisve altında sürdürdü. Kaldı ki Avrupa Birliği dediğimiz tam da kapitalistlerin işçi sınıfı üzerinde çok daha rahat sömürü atlarını koşturabilecekleri bir birlikten ötesi değildir. Ancak AKP hükümeti, AB ile ilişkilerde sermayenin istediği tarzı yavaşlatınca yönlendirici olmaktan çıktı. Ve geçtiğimiz aylarda sadece

zina tartışmalarının ön plana çıkartılmasıyla diğer maddelerin değerlendirilmediği TCK'yı çıkarmada bir sakınca görmeyecek boyuta ulaştı.

Yeni TCK ve polis-jandarma gücünün ayrıcalığı...

1992'nin Aralık ayında, 3842 sayılı *Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu* o zamanlar ilk defa ifadesi alınan kişiye avukat isteme hakkı tanıdığına bu hak polisin tepkisini çekmişti. Ve bu yüzden polisler sokağa çıkmıştı. O zaman da polisin yetkilerinin kısıtlandığı öne sürülerek en doğal insanlık hakkı gasp edilmek istenmişti. Şimdi de benzer tepkileri polis, arama yetkisine getirilen kısıtlamadan

dolayı gösterdi ve başarılı da oldu. Yasalar işkenceyi meşru görmez ama polis bunu gayet rahat uygulamakta. Demek ki aslında yasalar hiç de bazılarının elini kolunu bağlamıyor.

Basın özgürlüğüne getirilen kısıtlamalardan dolayı da basın emekçileri geçtiğimiz haftalarda bir yürüyüş düzenledi. Ancak burjuva basınının kime ve nasıl hizmet ettiğini bu yasa dışında ele almamak eksiklik olacaktır. Popüler adıyla medya dediğimiz bu tekelleşmiş piyasa, kapitalist medya patronlarıyla halk arasında çıkarlarına uygun olarak gidip gelmekte, *ses duyurma* imtiyazlarını çıkarları yönünde kullanarak teknoloji aracılığıyla halkı istedikleri şekilde şartlandırmaktadırlar.

Ancak tüm bunlardan bağımsız olarak çıkan yasalar, toplumsal uzlaşma sağlanmadan, baskıcı unsurların nedenleri yok olmadan, sonuçlarını yok edemeyeceğini gözardı ederek oluşturulmuştur. Kapkaç gibi bazı toplumsal suçların hapis cezalarını arttırmak çözüm olamaz. Asıl çözüm kapitalist sistemin doğal sonucu olan yoksulluğun bu sistemde ne kadar ağır yasa getirilirse getirilsin ortadan kalkmayacağını görerek davranmaktır. Burjuva demokrasisinin en can alıcı hali olan yeni TCK, dışarıdan *Uyum Yasaları* adı altında verilen emirlerle bir yere varılamayacağını en sıcak örneği. Kaldı ki kapitalizmin en vahşi hallerinin yaşandığı yerlerde yasalar, kapitalizmin tüm bu vahşetine karşı çıkmayı engelleyecek şekilde düzenleniyor. Biz emekçilere, işçilere düşen yüzyıllardır mücadeleler sonucu elde edilen haklarımızı korumak için mücadele etmekten başka yolumuzun olmadığı bilmek ve hangi yasa olursa olsun bu sistemin sadece kapitalist sömürü düzenini koruyacağını unutmadan üretimden gelen gücümüzü kullanarak birleşmektir.

Uzun Bir Sessizlikten Sonra: SEKA Direnişi

Türkiye işçi sınıfının 1989-91 eylemlerinin ardından burjuvazi, işçi sınıfına topyekun saldırıya geçti; ve kazanılmış haklarının gaspına yönelik politikaları pervasızca hayata geçirdi. 1999 yılında *Sosyal Güvenlik Reformu* adı altında, Ecevit hükümeti, emeklilik yaşını uzatarak *mezarda emekliliği* işçi ve emekçilere layık görmüştü.

Her gelen hükümet bir diğerini aratmadan özelleştirmeleri devam ettiriyor. 2003 yılında çıkarılan *Yeni İş Yasası* patronlara, işçileri istedikleri gibi çalıştırma hakkı tanıyor. *Kamu Yönetim Temel Kanunu Yasa Tasarısı* ise kamu emekçilerinin sosyal güvencelerini ortadan kaldırıyor. Böylece kamu

adına devletin yapması gereken ödevleri piyasalaştırıyor. SSK'nın, Sağlık Bakanlığı'na devri ve kıdem tazminat hakkına göz dikmelerini vb. örnekleri sıralayabiliriz. Görüldüğü gibi sermaye işçi sınıfının örgütsüzlüğünden yararlanarak işçi sınıfına saldırmaya devam ediyor ve edecek. İşçi hareketi belli dönemlerde tepkiler geliştirmiş olmasına rağmen bu tepkiler maalesef sendika bürokrasisini aşamamıştır.

İşçi sınıfı 1989-91 yılları arasındaki yaşadığı mücadeleyi devrimci bir önderliğin olmayışından dolayı; ya sosyal demokrasinin ya da sendika bürokrasisinin ihanetiyle pusulasını şaşırılmış ve yaşanan mücadelelerde

moral bozukluğundan dolayı güvensizlik yaşamıştır. O tarihten bu yana genel olarak işçi sınıfının sermayenin saldırıları karşısında *"biz bir şey yapamayız"* ve kendi sorunlarını başkalarına havale etme fikri hakimdi. Bu fikrin oluşmasını sadece moral bozukluğu ile açıklamak biraz haksızlık olur. Çünkü burjuvazi yazılı ve görsel baskıyla kitlelerin beyinlerini uyuşturarak siyasetten izole etti. Bunda başarılı olduklarını söyleyebiliriz. Bugün abuk sabuk diziler, gelin kaynana programları bu işleve hizmet etmektedir. Yani burjuvazi kitlelere *"her koyun kendi bacağından asılır"* mesajını veriyor.

Ayrıca her geçen gün artan işsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı ve işten atılma korkusu işçi sınıfı üzerinde bir baskı yaratıyor ve bu baskı sonucunda işçi ve emekçiler mücadele etmek yerine mevcut işlerini koruma duygusuyla hareket ediyorlar. Çünkü burjuvazi, işçi sınıfı içine güvensizlik tohumlarını ekmiştir. Bunun yanı sıra bir de yaşanan mücadelelerin yenilgiyle sonuçlanmasının ister istemez etkisi oluyor.

13-14 yıl aradan sonra...

Bugün SEKA işçilerinin başlatmış oldukları mücadele aslında 14 yıldır işçi sınıfının huzursuzluğunun habercisi diyebiliriz. SEKA direnişi başladığında diğer mücadeleler gibi sadece SEKA işçileriyle sınırlı kalacağı düşüncesi hakimdi. Hükümet dahil kimse böyle bir mücadeleyle karşılaşabileceğini hesaplayamamıştı. Mücadelenin ilerleyen günlerinde SEKA işçileri kararlılıklarıyla ülke gündemine oturdular. Sol sosyalist çevrelerden tutun da sıradan vatandaşlara kadar herkesin bir kulağının SEKA'da olduğunu söylemek abartı olmasa gerek.

SEKA işçilerinin hükümete cevabı

AKP 2002 tarihinde tek başına hükümete geldiğinde sermaye için bulunmaz bir nimetti. Çünkü sermaye işçi sınıfına kemer sıkıracak güçlü bir partiye ihtiyaç duyuyordu. Ona da kavuştu. AKP hükümeti ilk günden itibaren sermaye için tüm fedakarlıkları yapacağını açıklayarak işe başladı. Özelleştirilecek fabrikaların listesini çıkararak işçi sınıfına karşı meydan okurcasına *"babalar gibi satırım"* diyerek KİT'leri sanki kendi malı gibi yerli-yabancı sermayeye peşkeş çekti ve çekmeye devam ediyor.

Bugüne kadarki hükümetlerin özelleştirme anlayışı; her zarar eden kamu işletmesini "yük", işlerini savunmak zorunda kalan işçileri "asalak" gibi göstermeye çalışmak şeklinde oldu. Sanki bu işletmeleri oradaki işçiler yönetiyor ve zarar ettiriyor! Hükümet peşkeş çekmek için devlete "yük" olarak gösterdiği kamu işletmelerinin zarar ettiğini, bunun için kapanması veya satılması gerektiğini savunuyor. Aynı hükümet bilindiği gibi 21 adet hortumlanmış bankanın, - ki bu bankaların içi sahipleri tarafından boşaltıldı ve 50-60 milyar dolar zarar oluşturduğunu üslenmeyi görev bilmiştir.

AKP hükümetinin diğer özelleştirilen fabrikalar gibi SEKA fabrikası içinde yalanı hazır: SEKA *"zarar ediyor"*, *"devlete yük"* oluyor... Bu SEKA'nın ilk gündeme gelişi değil. Ayrıca sık sık Avrupa kapılarını aşındıran başbakan, İngiltere'deki Hayt Parkı beğenmiş olacak ki SEKA fabrikasını kapatarak büyük bir park yapacaktı! Aynı İngiltere'deki gibi! Çünkü ülkedeki bu kadar işsiz oturup çay içeceği acil bir yere ihtiyacı olmalı. Çalışacak fabrikaya değil! Sırası gelmişken belirtelim, AKP hükümeti 2005 yılını *işsizlikle mücadele yılı* ilan etmişti. Görünen köy kılavuz istemez...

SEKA işçileri, hükümetin kapatma kararına karşı fabrikayı işgal ederek, hem hükümete hem de sermayeye bir cevap vermiş oldu. Hükümet,

önce polisle saldırmayı deneyerek direnişi kırmaya çabaladı ama ülke genelinde oluşabilecek tepki ihtimali nedeniyle geri adım attı. SEKA mücadelesi sadece İzmit sınırlarına sıkışmış bir mücadele değildir. Bugün özelleştirmeyle karşı karşıya kalan bir işçiden tutun da haksızlıklara uğradığını düşünen bir işçiye kadar herkes *"SEKA işçileri gibi direneceğiz"* diyerek örnek alabiliyor. Bu mücadele bu kadar moral verebilme sinerjisini yaratabilmiştir.

Hükümetin ilk saldırısı karşılık bulamayınca bu kez işçilerin mücadelesini karalamak ve tehdit yolunu deneyen başbakan, işçileri, *"siyasi şov yapıyorlar, iyi niyetimizi istismar ediyorlar. Buna artık tahammül edemeyiz"* diyerek göz dağı vermeye çalıştı. Ayrıca başbakan, *"işçilerin 40 milyar lira olan kıdem tazminatlarının banka hesaplarına yattığı"* yalanını yayarak direnişi zayıflatmaya

çalıştı. Başaramadı. SEKA'da çalışan 5 yıllık bir işçi net 669.56 YTL, 18 yıllık işçi ise 988.52 YTL net ücret alıyor.

Bugün hükümetin zarar ediyor dediği SEKA fabrikası için gerekli yatırımın yapılabilmesi için 5 milyon dolara ihtiyaç var. Bunu çok gören başbakan kendisi için 50 milyon dolarlık uçak aldı. Diğer yandan bankaları hortumlayanların zararlarını karşılıksız karşılayan, patronlara teşvik adı altında bizlerin vergilerinden para aktaran bir hükümet söz konusu. İş SEKA'ya gelince *"zarar ediyor!"* SEKA kapatılsın ki arazileri patronlara peşkeş çekilsin. Hükümet sınıfsal bir tutum alıyor. Eğer kâr ve zarar ile sorunlara yaklaşacak olursak bugün en verimsiz "devlet işletmesi" milletvekillerini istidam eden meclistir. Milyarlarca liralık

maaşlar, kıyak emeklilik ve her hükümet dönemindeki yolsuzluklar. En azından işçiler üretiyorlar ve topluma faydaları var. Meclistekiler ne üretiyorlar ya da topluma ne faydaları var? Kim topluma zarar veriyor? Ortadadır.

SEKA işçileri ve sendika bürokrasisi

Sonuç olarak, SEKA işçilerinin başlatmış olduğu bu mücadele 51. gününde hükümet, fabrikanın işletme hakkını işçilerle birlikte İzmit Büyük Şehir Belediyesi'ne devrini öngören bir teklif işçilerin oyuna sunuldu. Yemekhanede yapılan oylamada kurulan sandığa "evet" ve "hayır" yazılı pusula atan işçilerden 510'u kararı kabul ederken, 60'ı "hayır" oyu verdi. 13 işçi ise boş oy kullandı. Bu oylama sonucunda yapılan bir protokolle direniş sona erdi.

SEKA işçilerinin mücadelesi bizlere önemli deneyimler bıraktı. Bunlardan birincisi, SEKA işçileri sendika bürokratlarının koltuklarında rahat oturmalarına izin vermediler. Evet sendikalar işçilerin örgütüdür. Ama bugün sendikaların başına çöreklenmiş bürokrasi, işçilerin örgütsüzlüğünden yararlanarak, burjuvaziyle işbirliği yaparak, işçi sınıfına ihanet etmekten çekinmez bir duruma gelmiştir. Sendika bürokrasisi burjuvazinin saldırılarına karşı dostlar alışverişte görsün diye birkaç demaç vermekten öteye gitmiyor. SEKA'da da böyle oldu...

Ayrıca, SEKA fabrikasında örgütlü olan Selüloz-İş sendikası baştan beri mücadeleyi SEKA ile sınırlamıştı. Çünkü sendika kendisine bağlı işyerlerini harekete geçirmemiştir. Böyle bir niyetlerinin de olduklarını sanmıyoruz.

Ama uzun bir zamandan sonra SEKA işçilerinin kararlı mücadelesi sonucu Türk-İş'li bürokratlar rahatsız oldular ve bunun sonucunda İzmit'te Türk-İş Başkanlar Kurulu yapıldı. **Bu toplantıda 13-14 yıl aradan sonra Türk-İş bürokratları ilk defa Türkiye genelinde bir ey-**

İlem kararı (eylemin içeriği ve sınırları bir yana) **almak zorunda kaldılar**. Bu işçilerin dipten gelen basıncı açısından olumlu bir adımdı. Tabii ki sendika bürokratları fırsatını bulduklarında işçi sınıfını satmakta tereddüt etmedi, etmeyecek. İşçi sınıfının tarihi bu gibi örneklerle dolu. Türk-İş'in bu eylem kararına DİSK ve KESK sendikaları da destek verdiklerini açıkladılar ama DİSK'e bağlı özel sektördeki bazı işyerlerinde bu karar işçilere iletilmedi bile.

SEKA direnişini nasıl değerlendirebiliriz?

Hükümet önce SEKA fabrikasını kapatarak arazisini belediyeye devretmeyi planlıyordu. Bunun sonucunda işçilerin 51 günlük fabrika işgalinden sonra hükümet geri adım atarak işçilerle yapılan pazarlık sonucu direniş bir protokolle sona erdi. Direnişin yapılan protokolle sona ermesiyle birlikte *"SEKA işçilerinin mücadelesi bir kazanımla mı, bir kayıpla mı sonuçlandı?"* sorusu gündeme geldi ve önümüzdeki günlerde bu soru çok tartışılacak gibi gözüküyor. Tabii ki mücadeleye nereden ve nasıl baktığımıza bağlı olarak bu soru çeşitli şekillerde cevaplanabilir.

Hükümet öncelikle işçileri farklı illerdeki işletmelere yerleştireceğini açıklamıştı. İşçiler bu öneriyi kabul etmediler. Direnişi mahkeme yoluyla oyalamaya çalıştılar, beceremediler. Çünkü SEKA işçilerinin kararlı tutumu sonucu, mücadele tüm ülkede yankı yarattı. Hükümet sıkışmıştı, ne yapacağını bilmez bir halde mücadeleyi engelleme

çabası içindeydi. Çünkü hükümet, SEKA direnişini aşmadan diğer özelleştirmeleri yapmakta güçlük çekeceğinin farkındaydı.

Ayrıca SEKA işçilerinin direnişi devam ettikçe hükümet yıpranıyordu. Bu anlamda hükümet geri adım atmak zorunda kaldı. Devamında ise hükümet SEKA'yı direk kapatıp risk almak yerine belediyeye devrederek aradan sıyrıldı. Yeni duruma göre SEKA işçileri, kadrolu belediye işçisi statüsüne geçecek ve ücretleri asgari kadrolu bir belediye işçisi kadar olacak. Bu durum bir protokolle bağlandı. Tabii ki bugün hiçbir işçinin iş güvencesi yoktur. İş güvencesi işçilerin örgütlülüğüne bağlıdır. Oysa hükümet SEKA direnişinin örgütlülüğünü ve yankıların kesmek için tüm sorumluluklarıyla birlikte İzmit Belediyesi'ne devretti. Böylece hükümet kendisini çatışmanın dışında tutarak yıpranmamayı hedefledi. Ayrıca ülkenin gündemine yayılan bir mücadeleyi daha küçük bir alana kapatmayı başardı.

Evet bugün SEKA işçilerinin başlatmış oldukları mücadelenin sınırlarını da görerek bir değerlendirme yapmak daha sağlıklı bir sonucu ulaşmamızı sağlayabilir. Hükümetin genel bir saldırısı olan özelleştirme politikasına karşı bir fabrikanın mücadelesinin yeterli olmadığı bilinmelidir. Ancak sonucu bir yana tüm işyerlerinin SEKA gibi mücadele etmeleri sonucu hükümeti ve sermayeyi geri adım attırabiliriz. Bugün bu anlamda SEKA işçilerinin yalnız kaldığını söyleyebiliriz. Çünkü işçi sınıfının bugünkü durumu budur. Bu

gerçekliği değiştirmek hepimizin ellerinde.

SEKA işçilerinin ateşlediği bu kıvılcımı görmeden bu mücadeleyi sadece sonucuyla değerlendirmek yanlış olur. SEKA mücadelesi, süreç içerisinde özelleştirmelere karşı genelleşmiş bir sınıf hareketinin sembolik öncüsü haline geldi. Ama bu SEKA direnişçilerinin öncelikle kendilerine biçtikleri bir rol değildi. Kararlı bir direnişin belli bir aşamasında, atfedilen bir roldü. Dolayısıyla direnişin varolan hedefleri ile ona atfedilen hedefler arasındaki mesafenin bütün yükü SEKA işçilerin omuzlarına veya mücadelesine yüklenmemelidir.

Ayrıca SEKA direnişine dayanışma eylemleriyle "dışarıdan bilinç" taşıyacaklarını düşünenler, sınıf gerçeğiyle karşılaşınca ne yapacaklarını bilmez bir halde SEKA direnişini buna göre yorumlamaya başladılar. İşçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullanmadan SEKA direnişi nasıl istenen sonucu verebilir? Aslında bu gibi değerlendirmeleri yapan siyasi çevreler geçmişte de benzer mücadeleler karşısında aynı tepkiyi göstermişlerdi; Zonguldak Maden işçilerinin 1991 yılındaki mücadelesinde olduğu gibi...

Sonuç olarak, nereden bakarsak bakalım SEKA direnişi işçi hareketi tarihinde yerini alacak bir deneyime sahiptir. Sınıf hareketinin bir damlası olan SEKA direnişi, ilk rauntta hükümete geri adım attırdı. Ama mücadele bitmedi. Bir başka önemli neden ise işçi sınıfının üzerindeki ölü toprağını atabileceğini, yani silkeleneip yeniden ayağa kalkabileceğinin görülmesidir. Moral bozukluğu, umutsuzluk, bir şey olmaz düşüncesi yerine, SEKA işçileri gibi yapacağız düşüncesi hakim olmalıdır. Bunun ne kadar süreceğini sürece bağlı olarak mücadeleler belirleyecek. SEKA işçilerinin başlatmış olduğu bu mücadele yarın başka işyerlerinde de görülebilir. Bu bakımdan bile SEKA mücadelesi farklı biçimlerde devam edebilir. Çünkü mücadelenin doğası gereği böyledir.

Şahin Yıldırım

SSK'nın Özelleştirilmesine Karşı Mücadeleye

90'lı yılların başında SSCB'nin çöküşü, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından ortaya çıkan emperyalizmle Sovyet bürokrasisinin birlikte yaşaması üzerine şekillenen dünya düzeninin de yıkılmasına neden oldu. Emperyalizm, kitle hareketine tüm dünyada doğrudan müdahale edebileceği bir başka "düzeni" inşa etmeye başladı. ABD emperyalizmi önderliğinde oluşturulan "yeni dünya düzeni" devletlerarası yeni ilişkilerin, dünya ekonomisinin durumunun, sermayenin yoğunlaşmasının ve merkezileşmesinin ve düşen kârları arttırmak için yeniden sömürgecilik ve sömürü politikaları sürdürme ihtiyacının üstyapısal bir yansımasıdır. Bu düzenin sağlanmasının kurumları; Dünya Ticaret Örgütü, IMF, Dünya Bankası, NATO, BM gibi emperyalist kuruluşlardır. Yeni-liberal saldırılar karşısında bölgesel direnişler yaşanmasına rağmen, önderlik krizi emperyalistlerin işini kolaylaştırdı. Solda, sosyalizmin inşası mücadelesinin yerini "kapitalizmin insanileştirilmesi" yalanı aldı. İşçi hareketinin geri çekilişine ve sömürü oranını arttırmasına rağmen kapitalizm krizini aşamadı. Kapitalizm, çevre ülkelerden merkeze ulaşan krizini aşmak için işçi sınıfının üzerindeki sömürüyü ve yeniden sömürgecilik saldırısını yoğunlaştırdı. Bir yanda gittikçe artan hak kayıpları, düşen ücretler, işten atılmalar, kölelik sözleşmeleri..., diğer yanda Irak'ın, Filistin'in, Afganistan'ın işgali...

Yeni-liberal karşı devrim politikalarının Türkiye'deki uygulayıcısı AKP'dir. Tayyip Erdoğan, Özal'dan devraldığı bayrağı IMF, Dünya Bankası, AB gibi emperyalist kuruluşların direktifleri doğrultusunda gerçekleştiriyor. Sonu gelmeyen ve adına "reform" denen karşı devrimci saldırıların bir ayağı da özelleştirmeler. Gerçekleşen yoğun saldırılar sonucunda ülkede satılmayan çok az sayıda kamu işletmesi kaldı. Son olarak 51 gün direnen SEKA işçileri sendika

bürokratlarının hükümetle işbirliği sonucunda fabrikalarından çıkarıldılar. Özelleştirme saldırısı ciddi bir direnişle karşılaşmadan ilerliyor. Sırada ERDEMİR, TÜPRAŞ, PETKİM gibi stratejik işletmeler, sağlık ve eğitim kurumları var.

SSK'nın Sağlık Bakanlığı'na Devri

Özelleştirme programının önemli bir ayağını sağlık kurumlarının özelleştirilmesi oluşturuyor. Hükümet, emekçilerin maaşlarından kesilerek oluşturulan ve yegane güvenceleri olan Sosyal Güvenlik Kurumları'nı, sanki devletinmiş gibi(!), özelleştirmek istiyor. Hükümet, özelleştirmenin önünü açmak için SSK'yı, Sağlık Bakanlığı'na devretti. 21.07.2004'de yayınlanan 5220 sayılı kanunla, Sağlık Bakanlığı'na ait taşınmazların mülkiyetinin hazineye bedelsiz devrinden sonra satılması da olanaklı hale gelmişti. Böylece emekçilerden gasp edilen vergilerle kurulan Sağlık Bakanlığı'na bağlı kuruluşlar ve işçilerin maaşlarından kesilen primlerle oluşturulan SSK'nın, sermayeye peşkeş çekilmesinin önündeki tüm engeller kaldırılmış oldu.

SSK'nın devri sonrasında sorunlar çözülmek yerine daha da arttı. Gerekli alt-yapı çalışması yapılmamasının faturasını hastane önlerinde kuyruklarda bekleyen emekçi halk ödüyor. Önce yetersiz bir sağlık ocağından kamu hastanesine sevk alınıyor. Hastanede önce hasta kaydı kuyruğu, sonra muayene fişi için bir kuyruk, sağlık karnesi fotokopisi kuyruğu ve son olarak da reçete onayı kuyruğuna giriliyor. İlaç için, ambulans için para ödemek zorunda kalınıyor. Paran yoksa

zaten yaşamaya da hakkın yok...

Bu da yetmiyor eczaneler hastaların istedikleri ilaçları vermediği için, hastalar kendi paralarıyla ilaçları tedarik etmek zorunda kalıyorlar. Hastane kuyruklarında ilaç için bekleyen emekliler, üç kuruş paralarını ilaç için eczanelere bırakıyorlar. Ambulans merkezi çalışmadığı için hastalar özel ambulans kiralıyorlar. Acil hastaların, yatan hastaların tedavileri aksıyor. Ayrıca SSK'lıların eş ve çocuklarından 800 bin liralık (800Ykr) kayıt parası alınmaya başlandı.

Devrin ardından kapatılan bürolardaki işçilerin ve polikliniklerde çalışan eczacıların durumu da belirsiz. Durumu belirsiz bir kurum da İstanbul Şişli Bomonti'deki SSK ilaç fabrikası. Bu fabrikada piyasa ortalamasından yüzde 159 daha ucuz 20 çeşit ilaç üretiliyor. Üstelik düşük teknoloji ile... SSK ilaç fabrikasının ucuz ürettiği ilaçları satmak, ilaç üreticilerinin ve satıcılarının işine gelmiyor; bu yüzden ilaç sektörü-

nün patronları ve hükümetler SSK ilaç fabrikasını kapatmak için çaba harcıyorlar. Devrin ardından ilaç tekellerinin isteği gerçekleşti ve SSK ilaç fabrikası işlevsiz hale getirildi.

Devir işlemi uzun süredir planlanmasına rağmen bu kadar çok aksaklık olması aslında amacın halka daha iyi bir sağlık hizmeti vermek olmadığını; aksine özelleştirmenin önünü açmak olduğu bir kez daha ortaya çıkarıyor. Hükümetin amacı, sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi değil; aksine kötüleştirilerek emekçilerin özel hastanelere mahkum edilmesidir.

Ayrıca hükümetin oluşturduğu genel sağlık sigortası ile emekçilerin maaşından yapılan yüzde 5 oranındaki kesinti yüzde 6'ya çıkarılıyor. Paketin dışındaki hizmetlerin farkını ise cebinden ödemek zorunda kalıyor. Sözün kısası cebimizden çıkan para artıyor, özelleştirmeye daha da artacak.

Amaç SSK'yı Sermayeye Peşkeş Çekmektir

Hükümet, önce SSK'nın zarar ettiğini ve çalışanlara iyi hizmet veremediğini öne sürdü. Kitlesele bir muhalefeti engellemek için, özelleştirmeye emekçileri hazırlamaya başladı. Ardından satış hazırlıkları ile ilgili yasal düzenlemeleri yapmaya başladı. İMF ile imzalanan borç anlaşmasının ve AB'den tarih alınmasının ardından da SSK'yı, Sağlık Bakanlığı'na devrederek gelecekteki satışına ve sağlık kurumlarının özel sektöre devrine hız verdi.

SSK'nın devri ve tüm sağlık kuruluşlarının tek çatı altında

toplanması ilk etapta anlamlı gibi görünse de tek hedefin bu kurumların özelleştirilmesi olduğu unutulmamalıdır. Sorun SSK'nın, Çalışma Bakanlığı'ndan Sağlık Bakanlığı'na devri değildir. Sorun, SSK hastanelerinin ticarethaneye, SSK'dan faydalanan 36 milyon kişinin de müşteriye dönüşürülme istenmesidir. Bu emekçilerin en önemli güvencelerini de kaybetmeleri anlamına gelmektedir.

Hükümet, SSK zarar ediyor, halk kötü hizmet alıyor, bu yüzden özelleştirilmeli diyor. Eğer SSK zarar ediyorsa neden büyük patronlar SSK'yı almak için sıraya geçiyorlar? SSK milyonlarca emekçiden her ay yapılan onca kesintiye rağmen zarar ediyorsa bunun sorumlusu SSK değil, hastaneleri ticarethaneye çevirmek isteyen hükümetlerdir. Hükümet patronlardan alması gereken ve alamadığı primlerin peşine düşeceğine emekçilerin tek güvencesi SSK'yı satmanın peşine düşüyor. Patronların SSK'ya borcu 5 katrilyon lira; yani SSK'nın hükümetin açıkladığı açığıyla aynı. Neden bu açığı patronlardan tahsil etmiyorlar? Ya da sigortasız çalıştırılan binlerce emekçinin primlerini patronlardan talep etmiyorlar? Çünkü burjuva hükümetleri, patronların daha fazla kazanması ve emekçi halkın daha fazla sömürülmesi için çalışıyorlar, aksini yapmalarını beklememiz hayal olur.

Saldırının bir ayağı da sağlık emekçilerine dönüktür. Çok zor şartlarda, yetersiz ekipmanla çalışan sağlık emekçileri, *Kamu Personeli Rejim Yasa Tasarısı* ile "sözleşmeli personel" statüsüne geçirilmek isteniyor. Böylece 55 bin sağlık emekçisinin iş güvencesi ellerinden alınıyor. Hükümet, saldırılarını gerçekleştirebilmek için kamu emekçilerini örgütsüzleştirmeye çalışıyor.

Devlet, sağlık kurumlarını satmak bir yana daha yaygın ve daha düzgün bir hizmet vermek için çalışmalıdır. Bugün sigortalı olmayan milyonlarca insan vardır. Bunların büyük bir kısmı kayıt dışı olarak çalışmaktadır. Devlet,

primlerle değil, aldığı vergilerle herkesin eşit ve kaliteli bir hizmet almasını sağlamalıdır. Devlet eğitim ve sağlığı tüm halka ücretsiz olarak sunmak zorundadır. Halkın sağlığı patronların insafına bırakılamaz.

Hükümete geri adım attırabilmek için, öncelikle saldırının tüm emekçilere yapıldığını görmek ve tam da bu yüzden sadece sağlık emekçilerini değil işçi sınıfının tamamını kapsayan bir birlik oluşturmak gerekir. Kasım ayında Ankara'da gerçekleşen miting bunun bir adımıydı. Bu adımın sürekliliğinin sağlanması ve hükümete ve onun gerici yasalarına karşı birleşik bir mücadelenin örülmesi zorunludur. Eğer üretimden gelen gücümüzü kullanabilir ve saldırılara karşı kitlesele bir seferberliği gerçekleştirebilirsek bu saldırıyı durdurabiliriz. SEKA işçilerinin yaktığı ateş büyütülmek zorunda. Bu zor bir görev, ama imkansız değil.

Sağlık emekçilerini köleleştiren *Kamu Personel Yasa Tasarısı*, özelleştirmenin önünü açan "*Kamu Kurum ve Kuruluşlarına ait Sağlık Birimlerinin Sağlık Bakanlığı'na devredilmesine dair kanun tasarısı taslağı*" hemen geri çekilmeli;

Emekçilerin maaşlarından yapılan SSK prim kesintilerine son verilmeli. Zaten kit kanaat geçinebilen milyonlarca emekçi yerine bu paralar patronlardan alınmalı. Hükümet patronlardan daha fazla kesinti yaparak SSK hastanelerini çok daha iyi hizmet verir hale getirebilir;

Sigortasız işçi çalıştırma engellenmeli;

SSK hastanelerinin personel ve ekipman ihtiyacı acilen giderilmeli;

Sağlık kurumlarının hesaplarının kontrolü ve işleyişi sağlık emekçilerinin denetiminde sürdürülmelidir...

Derya Deniz

EMEK GÜNCESESİ

İzmir'de Sıcak Günler... PETKİM ve Telekom Özelleştirmelere Karşı Birlikte Mücadele Ediyor

PETKİM'in blok satışının yargıdan dönmesi üzerine, AKP hükümeti bu defa halka arz yöntemiyle PETKİM'i satmak istiyor. Yüzde 86.86'sı özelleştirme tehdidi altında bulunan PETKİM'in hisselerinin yüzde 30'unun halka arz yöntemiyle satılması için Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın nisan ayında Sermaye Piyasası Kurulu'na başvurduğu biliniyor. Hisseler, ön talep toplama ve iskonto avantajları içeren bir model oluşturularak halka arz edilecek. Halka arz için

Karabağlar müdürlükleri fabrikalarına kapandı. Uzun süre işyerlerinden ayrılmayan işçiler SEKA'yı desteklediklerini, SEKA direnişini kendilerine örnek aldıklarını ve mücadelelerinin aynı kararlılıkla

süreceğini bildirdiler. Tüm bunların yanı sıra önümüzdeki süreçte yapılacak olan kamu sözleşmelerinde alınacak tutum mücadelenin devamı için çok kritik.

TÜPRAŞ'ta Taşeron İşçileri Direnişte!

oluşturulan kurulun liderliğini Finans Invest yapıyor.

Bir süredir özelleştirilmeye çalışılan Telekom da aynı süreci yaşıyor. Blok satışı gerçekleştirilemeyen Telekom, yakında halka arz yöntemiyle tekrar satışa çıkacak gibi görünüyor. Bu arada taşeronlaşmaların yaşandığı ve özelleştirme ihalesinin 31 Mart'ta yapılacağı söyleniyor. İşçiler işyeri komiteleri kurarak özelleştirmeye karşı daha örgütlü bir mücadeleye giriştiklerini söylüyorlar.

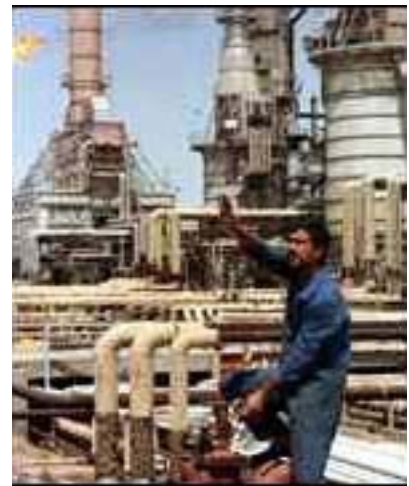
PETKİM ve Telekom gibi özelleştirmelerin yaşandığı kurumlarda mücadelelerini ortaklaştırma çabası görülüyor. Mart ayı başlarında İzmir'de genel grev tehdidi yapan PETKİM, Karayolları Bölge Müdürlüğü işçileri, İZSU, İZBETON ve Telekom'un Karşıyaka ve

TÜPRAŞ İzmir Rafinerisi'nde çalışan taşeron işçiler, mart ayını fabrika önünde geçiriyor. Çalıştıkları taşeron şirket Güriş'in iş tamamlanmadan TÜPRAŞ'la ilişkisini kesmesi üzerine işçilerin işten çıkarılmaya başlaması üzerine başlayan direniş devam ediyor. Güriş, bu işi Güney Koreli bir şirket olan LCE&C ile birlikte almış; işin bir bölümünü de başka taşeron şirketlere devretmişti. LCE&C ile çıkan anlaşmazlık sonunda işçilerin ortada kaldığı söyleniyor.

İşçilerin büyük bölümünün başka illerden geldiği ve şirketin kurduğu kampta kaldığı belirtiliyor. Direnişi engellemek için şirketin yemek dağıtımını durdurduğu ve işçileri çok zor durumda bıraktığı görülüyor. İşe alırken kalacak yer ve yemek sözü veren, ücretlerinin düzenli ödeneceğini söyleyen TÜPRAŞ, işçileri ortada bıraktı. TÜPRAŞ'ın verdiği sözleri

tutmasını isteyen işçiler direnmekte kararlı. İşçiler kendi aralarında taşeron sistemi sürdürükçe durumun hep böyle olacağını, patronlar zenginleştikçe işçilerin fakirleşeceğini konuşuyor. Haklarını alana kadar burayı terk etmeyi düşünmeyen işçiler açlıkla yüzyüze kalmış durumda...

Öykü Tanır

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Bundan tam 148 yıl önce 8 Mart 1857'de New York'ta 40.000 tekstil işçisi kadın, çalışma saatlerinin düşürülmesi ve eşit işe eşit ücret talepleriyle grev başlattı. Güvenlik güçlerinin grevi bastırmak için çıkardığı yangında 129 kadın işçi hayatını kaybetti. 1910 yılında Danimarka'da 17 ülkeden 100 kadın delegenin katıldığı II. Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Kadın Konferansında 8 Mart, ölen 129 kadın işçi anısına Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edildi. Böylece 8 Mart kapitalizme karşı örgütlülüğün ve her tür ayrımcılığa karşı mücadelenin örüldüğü bir gün olarak ortaya kondu. Ancak işçi sınıfının ve ezilen tüm kesimlerin ortak değerlerini yoketmeye çalışan burjuvazi 1977 yılında 8 Mart'ı Dünya Kadınlar Günü olarak kabul ederek içeri boşaltmaya çalışmıştır. Bu yıl bir kaç yerde yapılan ve ortaklaşmaya çalışılmayan 8 Mart gösterileri bunun en çarpıcı örneğidir.

Bu yıl 8 Mart'ı, tüm dünya etkisini gösteren, işçi sınıfını her geçen gün biraz daha sefelete, sürükleyen bir ekonomik kriz ve baskı ortamında

karşıladık. Bir yanda Ortadoğu'da yaşanan emperyalist işgaler, diğer yanda yoksulluk sınırının kat kat altındaki düşük ücretler, işten atılmalar, ve artan işsizlik... AB Uyum Yasalarıyla, sözde daha demokratik bir kimliğe bürünecek olan Türkiye Devleti, en küçük demokratik talebi bile büyük şiddet gösterileri ve cezalarla bastırıyor. Özelleştirmelerin yaşandığı fabrikalarda işlerine, ekmeklerine sahip çıkmak isteyen, direnen, işçiler dün Sümerbank'tan bugün SEKA'dan polis zoruyla çıkarılıyor. 7 Mart'ta tüm Türkiye'de Emekçi kadınlar günü gösterilerine yapılan korkunç saldırılar, aslında hiç bir değişimin olmadığını bir kez daha gösterdi.

İşçi sınıfı büyük sömürü ve baskı ortamında yaşamaya çalışıyor. İçinde yaşadığımız bu baskı ve sömürü düzenini yaratan kapitalizm, bu baskıları en çok yaşayansa biz emekçi kadınlarız. İşten ilk atılanlar da, ücretleri en çok düşürülenler de biziz! Biz kadın ve emekçi olduğumuz için çifte sömürüye maruz kalıyoruz. Bugün Türkiyede çocuk sahibi olduğumuz-

da, onların bakımını üslenecek ne işyerlerimizde ne de mahallelerimizde kreş ve benzeri çocuk yuvaları var. Çoğunlukla hiçbir sağlık güvencemiz olmadan çalıştırıldığımızdan çocuklarımızı hastalıklarla ve bakımsızlıkla yaşatmaya çalışıyoruz. Üstelik son çıkan yasalarda meşrulaştırmış olan sigortasız çalıştırma da, bu sistem devam ettikçe bu konuda hiçbir olumlu gelişmenin yaşanmayacağına inanıyoruz. Bizler evimizde, ev işlerinin tüm sorumluluklarını üstlenmek zorunda bırakılırken, işyerlerimizde en zor ve kötü şartlarda çalıştırılıyor.

Tüm bunların altında kendimizi varetmeye çalışırken şiddete maruz kalıyoruz. Aile içi şiddeti hala yüzyıllar önceki şekliyle yaşamaktayız. Türkiye'de her üç kadından birinin yaşamı boyuca dövüldüğü bir gerçek. Birçok kadın, kocası ya da sevgilisi tarafından cinsel ilişkiye zorlanıyor. Töre cinayetleri de yaşadığımız topraklarda hala yaşanmakta olan en yıkıcı örnek olarak karşımızda duruyor.

Yüzyıllardır yaşatılan tüm baskılara

sömürüye karşı bizler, her zaman sessiz kalıp boyun eğmedik. Kadınlar düzene karşı başlatılan toplumsal mücadelelerde her zaman sınıflarının yanında yer almış, özgürlüklerinin peşine düşmüşlerdir. Örneğin, İngiliz Fransız Devrimlerinde ön saflarda onlar vardı. 1871'de kurulan Paris Komünü'nde çocuk yuvalarının kurulması için örgütlü mücadele etmişlerdi. Ekim Devrimi'nin başarıya ulaşmasında en çok mücadele edenler ve devrimden sonra haklarının peşinde koşanlar yine kadınlardı.

Yaşadığımız tüm bu problemler toplumun sınıflara bölünmesiyle başlar; çözümleri de sınıfların ortadan kalkmasıyla mümkün olacaktır. Kapitalizm yıkılmadıkça kadınların eşitlik mücadelesi için gereken koşullar asla sağlanamayacaktır. Dil, din, ırk, cinsiyet farkı gözetmeden birleşik mücadelemizi örgütleyeceğimiz alanlar yaratarak, sınıfsız, sömürsüz, eşit bir dünyayı kurmak mümkün. Yaratacağımız alanlarda sisteme karşı sonuna kadar mücadele ederken, aynı zamanda kadın olarak kendi partilerimizde de yansımalarını bulan cinsel ayrımcılığa karşı sonuna kadar mücadele etmeliyiz. İşçi sınıfının en büyük görevi sınıflı toplumu yok ederken her tür ayrımcılığı da yok etmektir.

Bugün, işçi sınıfı büyük bir önderlik krizi içinde. Kötü yaşam şartlarına ve emperyalist işgallere karşı patlayan toplumsal mücadeleler kısa süre içinde yok oluyor. Toplumsal patlamalara yön verecek ve onları birer devrimci sürece dönüştürecek olan devrimci partinin inşası en acil ihtiyacımız. Tüm dünya işçilerini birleştirecek kadının ve işçi sınıfının kurtuluşunu sağlayacak bir önderlik ekibini oluşturmak için bugünden başlayalım. Yarınlarımıza birlikte tek bir yumruk gibi hazırlanalım. Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

**Tüm İşyerlerinde Negatif
Ayrımcılığa Son! Eşit İşe Eşit Ücret!
Her İşyerine ve Her Mahalleye Kres!
Cinsel Şiddet Cezalandırılsın!
Her Mahalleye Kadın Sığınma Evi!
Töre Şiddetine Uğrayan Kadınlar
Koruma Altına Alınsın!
Öykü Tanır**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün Ardından

Geçen yıl 1 Mayıs işçi bayramı ikiye bölünmüştü. Türk-İş sendikası Şişli'de, DİSK sendikası Saraçhane'de miting yapmıştı. Aynı bölünmüşlük 2005 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde de devam ederek İstanbul da dört ayrı miting düzenlendi. Kadın grupları ve bazı kitle partileri 5 Mart cumartesi günü Kadıköy'de; *Ezilenlerin Sosyalist Platformu* 6 Mart pazar günü Kadıköy'de; aynı gün devrimci gruplar Beyazıt'ta; 8 Mart salı günü DİSK Sendikası Taksim'de miting yaptı. Genel olarak bütün mitinglere katılanların toplamı beş bini geçmedi.

Beyazıt Meydanı'nda yapılacak mitinge izin verilmedi. Saraçhane'de toplanan gruba polis saldırdı. Daha sonra Beyazıt'ta toplanıldı. Polis, mitingin bitiminde tekrar topluluğa saldırdı, 63 kişi gözaltına alındı, çok sayıda kişi de yaralandı. Mardin'de polis biber gazı kullandı. Polisin bu tutumunu kınıyoruz.

Hükümetin AB'ye giriyoruz, artık kimse dayak yemeyecek vb. açıklamalarının ne kadar inandırıcı olduğu ortada. Bir gün sonra

Ankara'da yapılan Troyka toplantısında Türkiye eleştirildi, basınında olayın üzerine gitmesi hükümete bir basınç oluşturdu. Göstermelik olarak 6 polis açığa alındı. Bu polisler emri kim verdi? Polisler kendi başlarına mı hareket ediyor? Bizce değil, topluma bilinçli olarak bir baskı uygulanıyor. Bu görüntüleri gören kitleler mitinglere katılmaya çekiniyor.

Sonuç olarak, hangi gerekçelerle olursa olsun bu bölünmüşlüğü doğru bulmuyoruz. Bu bölünmüşlük en çok kimin işine yaradı? Bizce burjuvazinin işine yaradı. Devlet zayıf bulduğu alana saldırmaktan çekinmiyor.

1 Mayıs işçi bayramına da az bir zaman kaldı. İşçi sınıfının birlik beraberlik günlerini burjuvaziye karşı iyi kullanmak gerekiyor. Sendika bürokratlarının, devrimci grupların yarışlarına işçi sınıfı alet edilmemeli. Bu mücadele günlerinin geçmişteki anlamlarını yitirmeden, tarihine yakışır biçimde kutlanması gerektiğine inanıyoruz.(20.03.2005)

Nergis Çayır

Mücadele, Hafıza ve Colin's Deneyimi Üzerine...

Sınıf Mücadelesi (SM) gazetesinin 25 Şubat 2005 tarihli 89. sayısında, **“İşçilere, devrimci sosyalist kamuoyuna!”** başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazının konusu Colin's işçilerinin 11 Ağustos 2003 tarihinde başlayan ücret mücadelesinin mahkeme sürecinde yaşananlarına ilişkin. Yazı, **“Pazarlık oyununun dışında kalmayı seçen eski Colin's işçileri”** adıyla imzalanmış. Söz konusu yazıda *İşçi Cephesi*'nin de adı geçiyor: **“Bugün Colin's işçilerinin sözcülüğünü yapan kişi ve beraber olduğu siyasi çevre (İşçi Cephesi grubu)...”** şeklinde.

Yazı, başlığına rağmen ne yazık ki **“işçileri ve devrimci sosyalist kamuoyunu”** doğrudan bilgilendirme amacını taşıyor. Doğrudan *İşçi Cephesi*'ni suçlayan (eleştiren değil!) saldırgan bir üslup mevcut: **“...Colin's işçilerinin tamamı adına dayanışma konseri düzenleyip, para toplayıp, bu parayı keyfi biçimde kullanarak...”, “...teslimiyetçi politika...”, “patronla mücadele etmek yerine pazarlık yapmayı siyaset edinmiş olan anlayış...”, “...burjuvazi ve yalakaları...”** bu ifadelerden bazıları.

Maalesef bu talihsiz bir yazıdır. Hiç yazılmaması gereken, amacını fazlasıyla aşan ve bizzat kendisiyle çelişen bu tür yazıların sınıf mücadelesine bugüne kadar bir yararı olmadı. Bundan sonra da olacağına inanmıyoruz. Bizim tutumumuz nedir? Başta Colin's işçileri olmak üzere **“işçileri ve devrimci sosyalist kamuoyunu”** bilgilendirme adına tutumuzu ve görüşlerimizi –bir kez daha- sizlerle paylaşmak istiyoruz:

İşçi Cephesi ve Colin's Mücadelesi

İşçi Cephesi, 11 Ağustos 2003 tarihinde başlayan Colin's mücadelesiyle -doğrudan- ilk temasını Ekim 2004 tarihinde kurdu. İşten atılan Colin's işçilerinin işe iade davalarının reddedilmesini (Yargıtay'a gidildi ama karar işçilerin aleyhine çıktı) takiben patronun avukatı dava masraflarını tahsil

etmek için harekete geçti. Yukarıda da ifade ettiğimiz üzere *İşçi Cephesi* olarak Colin's işçileriyle ilk temasımız bu süreçte oldu. Bu tarihe kadar tek istisna, Ağustos 2003 tarihinde mücadeleye öncülük edenlere yönelik (*Kızıl Bayrak* çevresi kaynaklı) fiziki saldırı ve tehditlere karşı dayanışma amacını taşıyan bir metni imzalamaktı. Bu metin *Devrimci Marksist Diyaloğ Zemini* tarafından yayınlandı.

İşçi Cephesi'yle Colin's işçilerinin ilk teması kurulduğunda durum şuydu: İşe iade davası açan ama davayı kaybeden Colin's işçileri, patronun dava masraflarını almak için saldırıya geçmesi üzerine aralarında konuyu tartışmış ve çoğunluk paranın ödenebilmesi için bir dayanışma konseri düzenlemek konusunda anlaşmıştı. Devamında dayanışma konseri için davetiyeler basılıp, dağıtımına başlanmıştı. Bu dağıtım sırasında Colin's işçileri dayanışma konserlerine destek vermemizi istedi. Biz de, *İşçi Cephesi* olarak bu dayanışmayı sahiplendik ve sürece dahil olduk. Dayanışma konseri düzenleme fikri *İşçi Cephesi*'ne ait değildir. *İşçi Cephesi*'ne bu dayanışma için çağrı yapılmış ve *İşçi Cephesi* de bu çağrıya olumlu yanıt vererek elindeki araçları Colin's işçilerine yardım amacıyla seferber etmiştir.

Dayanışma konserine davası olan tüm Colin's işçileri değil, çoğunluğu katıldı. Bu da bir tartışmaya yol açtı. Şöyle ki: konser tamamlandıktan sonra işçiler öncelikle dağıtılan da-

vetiyeleri ve karşılığında toplanan dayanışma miktarını hesap ettiler. Devamında bu miktarın nasıl kullanılacağı tartışıldı. Dayanışmaya katılmayan işçiler, ve özellikle gerçekleşmesini engellemeye çalışan ve bu yönde girişimlerde bulunan işçilere yönelik olarak Colin's işçilerinin çoğunluğunda bir tepki vardı. İşçiler şunu tartıştı ve oyladı: toplanan miktar tüm işçiler için mi kullanılacak yoksa sadece dayanışma konserine destek verenler için mi? İşçiler ikinci seçeneği tercih etti: sadece dayanışmacılar için! *İşçi Cephesi* bu tartışma ve oylamaları yakından izlemiş ve gene işçilerin çoğunlukla verdiği bu karara saygı göstermiştir.

İşçi Cephesi'nin tutumu

İşçi Cephesi'nin tutumu şu olmuştur: mücadele eden işçiler işlerinden atılmıştır ama işten atılma her işçiyi aynı oranda etkilememiştir. Örneğin çocuğu olan işçiler ile olmayan işçiler, ev sahibi olan işçilerle kiracı olan işçiler, evli olan işçilerle evli olmayan işçiler, hemen iş bulan işçilerle hemen iş bulamayan işçiler, eşi, kardeşi, anne-babası çalışan işçilerle çalışmayan işçiler ve küçük de olsa birikmiş olan işçilerle elde avuçta hiçbir şeyi olmayan işçiler aynı şartlarda değildir. Eğer toplanan miktar eşit olarak bölünür ve geri kalan miktar için herkes başının çaresine baksın denilirse bu adil gibi görünmekle birlikte pratikte bazı işçiler için büyük zorluklar doğurur. Bu nedenle toplanan miktar bir havuza konulur ve her işçi vermesi gereken kadar değil öncelikle verebileceği kadar verirse “her koyun kendi bacağından asılır” ya da “paran kadar mücadele” gibi bir durumun ortaya çıkması engellenir... *İşçi Cephesi*'nin kısaca görüşü bu yönde olmuştur.

İşçilerin tutumu ve düşüncemiz

İşçiler ise kendi tutumları doğrultusunda hareket etmiştir: para eşit miktarda bölünmüş ve iş-

çiler adına ilk taksit olarak yatırılmış ve kalan kısmın her işçinin kendisi tarafından ödenmesine karar verilmiştir. Bu arada işçiler, dayanışma konserine karşı çıkan, katılmayan ve katılımı engelleme yönünde hareket eden 3 işçiye pay vermemiştir. *İşçi Cephesi* olarak bu konuda ki görüşümüz şudur: böylesi bir ayrışma üzücüdür. İşçi sınıfının bölünmesi (nedeni ne olursa olsun) daima patronun ekmeğine yağ sürer. Devrimci Troçkistler olarak daima işçi sınıfını bölen anlayışlara ve koşullara karşı mücadele etmenin zorunluluğuna inanırız. Kuşkusuz farklı görüş ve tutumlar olacaktır. Ancak söz konusu olan arkadaşlar faşist ya da doğrudan karşı devrimci olmadıkları sürece, bizim görevimiz görüş ayrılıklarına karşın mücadele birliğini sağlamaya yönelik olmalıdır.

Colin's işçileri; yani hem dayanışma konserini engellemek için elinden geleni yapan 3 işçi, hem de çoğunluk olarak bir arada durma basiretini göstererek çok olumlu bir örnek olan işçiler olarak neden hiç fire vermeden, hep birlikte sonuna kadar hareket edemediklerini iyice tartışmak durumdadır. Colin's mücadelesi için emek verenler, devrimciler ise sorumluluklarının bilincini bir an bile yitirme lüksüne sahip değildir. İşçi sınıfına ve emekçilere yönelik emperyalist-kapitalist saldırıların sağanak şeklinde yağdığı bir dönemde her birimiz ağızımızdan çıkan kulağımız duyacak şekilde hareket edeceğiz...

İşçi Cephesi olarak çoğunluğu oluşturan Colin's işçileriyle dayanışma içinde olduk. Bunun bir sonucu olarak dergimizin sayfalarını onlara açtık. Sürdürdükleri mücadeleyi kamuoyuna duyurabilmeleri, kendilerine yönelik eleştiri ve suçlamaları cevaplayabilmeleri adına bunu bir görev olarak gördük. Bu nedenle eleştirildik, suçlandık. Tartışmanın başka noktalara taşınmasını önlemek adına savunmaya girişmedik, yeni polemikler için *İşçi Cephesi* sayfalarını kullanmadık. Elimizden geldiğince sözlü olarak yoldaşları, dostları bilgilendirme gayreti içinde olduk. Kuşkusuz eksikliklerimiz olmuştur. Ama bir

şeyi unutmama gayretinde olduk: söz konusu olan Colin's işçilerinin mücadelesidir yoksa *İşçi Cephesi*'nin propagandası, cilanması değil. Tüm gayretimize rağmen gelinen noktada istemediğimiz bir tartışmanın içine çekiliyoruz, amacı aşan suçlamalar çoğalıyor. Bu çerçevede artık bir tutum belirtmenin kaçınılmaz olduğu bir noktadayız; ama kısır ve anlamsız tartışmalara bir yenisini de eklemek istemiyoruz. Bu nedenle işçi sınıfına ve devrimci sınıf mücadelesine yararlı olmasını hedefleyerek bu yazıyı yazdık.

İşçi sınıfının bölünmesi (nedeni ne olursa olsun) daima patronun ekmeğine yağ sürer. Devrimci Troçkistler olarak daima işçi sınıfını bölen anlayışlara ve koşullara karşı mücadele etmenin zorunluluğuna inanırız. Kuşkusuz farklı görüş ve tutumlar olacaktır. Ancak söz konusu olan arkadaşlar faşist ya da doğrudan karşı devrimci olmadıkları sürece, bizim görevimiz görüş ayrılıklarına karşın

Bilgilendirme mi, yanıltma mı?

"İşçilere, devrimci sosyalist kamuoyuna!" başlıklı yazıda yer alan kimi suçlama ve ifadelerin tam da yukarıda ifade ettiğimiz çerçevede açıklanmaya ihtiyaç duyduğunu düşünüyoruz:

Yazıda şöyle bir ifade var: "... **Colin's işçilerinin tamamı adına dayanışma konseri düzenleyip, para toplayıp, bu parayı keyfi biçimde kullanarak, kendilerinden olmayanları (sadece 3 işçiyi) toplanan paranın dışında tutarak işçilerin bölünmesine, mücadelenin zayıflamasına yol açmıştır.**" Öncelikle *İşçi Cephesi* olarak işçi sınıfının bölünmesinin daima patronun ekmeğine yağ süreceğini, bundan kaçınmak gerektiğini bugüne kadar ifade ettik.

Yazımızın girişinde, yukarıda da ifade ettiğimiz budur.

Bu noktada "**Pazarlık oyununun dışında kalmayı seçen eski Colin's işçileri**" imzasını kullananlara sadece şunu sormak istiyoruz: Pazarlık oyununun dışında kaldınız, elinizi kirletmediniz; "**teslimiyetçi politika**"nın dışında kaldınız ve zaten "**parayı ödemek gibi bir niyetimiz yoktu**" diyorsunuz. Çok güzel! Öyleyse bu kadar imtina ettiğiniz bu "kirli" durumdan **payınıza düşeni** neden ısrarla istiyorsunuz? Neden **elinizi kirletmek** konusunda bu kadar didiniyorsunuz? Neden "**işçilere, devrimci sosyalist kamuoyuna!**" bizim payımızı vermediler diye **şikayet yazıları** yazıyorsunuz? Yani hem dışarıda bırakıldık diyorsunuz hem "**burjuvazi ve yalakaları**"dan bahsediyorsunuz; hem paramızı vermediler diyorsunuz hem pazarlık oyununun dışında kaldık diye böbürleniyorsunuz! Bu tür durumlar için bir deyim vardır; "**istemem, yan cebime koy**" diye. Dediğiniz tam olarak bu!

İşçi Cephesi olarak düşüncemiz şudur: işçilerin çoğunlukla karar verdikleri konser düzenleme ve fon toplama faaliyetinin dışında kaldığınız için doğru bir şey yaptığınızı düşünüyorsanız ki öyle diyorsunuz, o zaman söz konusu toplanan paradan size pay teklif edilse bile reddetmeniz gerekir. Ve böyle düşündüğünüz için ne, "**ya parayı ödemeyenlerin durumu?**" ne olacak serzenişlerine, ne de payınızın verilmesini haklı çıkarmak için "**...600 bilet yerine 800 bilet mi satılacaktı ve bu 3 işçi bilet satışını engelledi?**" gibi yer yapma soruları sormayacaksınız. Alenen biz bu **kirli oyunun** dışında kaldık diyerek propaganda yapıyorsunuz ama **payımızı da isteriz** diyorsunuz! "**İşçilere, devrimci sosyalist kamuoyuna!**" başlıklı yazı bu iki amacı içiçe geçirmiştir: hem para istenmekte hem de para istenen taraf "**teslimiyetçi, burjuva yalakası**" ilan edilmektedir.

Yazılarının sonunu, "**Zafer direnen emekçinin olacak**" diyerek bitirenler, "**...belki parayı ödemek**

zorunda kalacağız. Ama şerefimizle ayakta duracağız. Pazarlık ilk aklımıza gelen şey olmadı; olmayacak...” deme ikilemine düşme hakkına sahip değildir. Ne pazarlığın aklınıza gelen ikinci şey olması sizi daha devrimci yapar, ne de **“belki parayı ödemek zorunda kalmak”** sizi daha mücadelecı kılar... Kurtlar Vadisi gibi mafya dizilerinden ödünç alınmış, **“şerefle ayakta durmak”** gibi ifadelerin ise konumuzla bir ilgisi bulunmamakta. Biz işçiler, emekçiler, devrimciler arkaik ve küçük burjuva şeref anlayışıyla değil emeğimizle, mücadele gücümüzle, birlik ve mücadelenin çimentosu olan sınıf dayanışmamızla ayakta dururuz. Bizim moral değerlerimiz bunu gerektirir.

Devrimci Hafıza unuttur mu?

“İşçilere, devrimci sosyalist kamuoyuna!” başlıklı yazıyı yayınlayan SM gazetesi, 20.08.2003 tarihli **“Evrensel Gazetesine mektup”**ta şöyle diyor: **“...Biz işçiler namına ahkam kesenlerden değiliz...”** Devam ediyor: **“Yoksa siz, işçilerin güvenlerini kazanmadan hiçbir şeyin yapılmayacağını bilmiyor musunuz? Sizler işçileri aptal mı görüyorsunuz? Sendikacı geldi konuştu ve hemen peşinden giden bir sürü mü olduğunu sanıyorsunuz?”** Bu satırlar SM gazetesine ait. Ne anlama geliyor? İşçiler kendi adına konuşabilir! Çok doğru! Onlar adına ahkam

kesilmez! Çok doğru! Çok doğrudan başkalarına verdiğiniz bu vaazları kendiniz neden tutmuyorsunuz? İşçilerin çoğunluğu, yani 3 işçi dışındaki işçiler hep birlikte bir dayanışma konseri yapacağız diyor, hayır diyorsunuz. Yetmiyor, yapılmaması için çalışıyorsunuz. Yetmiyor, konserde Colin’s işçisi yok diyorsunuz, 20’ye yakın işçi sahneye çıkıyor! Yetmiyor, paranın tamamı işçilere haciz gelmesin diye avukata makbuz karşılığında teslim edildiği halde **“para keyfi biçimde kullanıldı”** diyorsunuz.. Yetmiyor, mücadeleye devam eden işçilerin çoğunluğunun aldığı karar ortadayken **“paranın bu şekilde kullanılmasına kim karar verdi?”** diyorsunuz...

Çoğunluk ne söylerse tersini söylemeyi marifet sanan 3 işçi, yani **“pazarlık oyununun dışında kalan işçiler”** ve SM gazetesi bize şunu söylüyor: başını ben çekmiyorsam yapılan yanlıştır! Kanıt mı? 20.08.2003 tarihli **“Sendikaların ve işçi gazetesinin**

dikkatine!” başlıklı yazıda **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’na** (BDSP-Kızıl Bayrak) izlediği tutumdan dolayı şöyle deniyor: **“İşçilerin aldığı kararlara uymak (bu kararlar bize yanlış bile gelse), mücadelemize destek veren herkesin uyması gereken bir kuraldır.”** BAYLAR, madem öyle, siz neden işçilerin aldığı kararlara uymuyorsunuz? Yetmiyor, mücadele eden işçileri karalıyor, onlara hakaret ediyorsunuz! Üstelik toplanan paranın miktarı, nerede ve nasıl kullanıldığı ortadayken.

Bu kadar da değil, aynı tarihli yazıda devam ediyorsunuz: **“...bu açıklığa rağmen ‘para topluyorlar, para yiyorlar’ diyerek işçileri karalamak, bu ifadeleri içeren bültenler çıkartmak, patronun ekmeğine yağ sürmekten başka neye yarar?”** İşte tarihin cilvesi! 1,5 yıl önce BDSP’ye karşı yazdığınız satırlarda aslında bugün kendi yaptıklarınızı anlatacağınızı umar mıydınız? Ne kadar da güzel tarif etmiş ve sormuşsunuz!: **“patronun ekmeğine yağ sürmekten başka neye yarar!”**...

Çoğunluk ne söylerse tersini söylemeyi marifet sanan 3 işçi, yani **“pazarlık oyununun dışında kalan işçiler”** ve SM gazetesi bize şunu söylüyor: başını ben çekmiyorsam yapılan yanlıştır! Kanıt mı? 20.08.2003 tarihli **“Sendikaların ve işçi gazetesinin dikkatine!”** başlıklı yazıda **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’na** (BDSP-Kızıl Bayrak) izlediği tutumdan dolayı şöyle deniyor: **“İşçilerin aldığı kararlara uymak (bu kararlar bize yanlış bile gelse), mücadelemize destek veren herkesin uyması gereken bir kuraldır.”** BAYLAR, madem öyle, siz neden işçilerin aldığı kararlara uymuyorsunuz?

Tabi ne yazık ki unutmuşsunuz, ama biz unutmadık. Üstelik yine de hızınızı alamıyor ve hakları için mücadele eden işçilere ve devrimcilere **“burjuva yalakaları”** diyerek sövüyorsunuz. Ekim 2004 tarihli **“Colin’s-Loft Deneyimi 11-25 Ağustos 2003”** tarihli broşürün (broşür şöyle takdim ediliyor: **“Bu broşür, 11-25 Ağustos 2003 tarihleri arasında yaşanan Colin’s işyeri**

mücadelesine katılan Sınıf Mücadelesi çevresinden bir grup işçi tarafından hazırlanmıştır – Ekim 2004”) teşekkür sayfasına bir kez daha bakın. İlk sırada Gürbüz Çapan’a kim teşekkür ediyor? İşçileri ve devrimcileri utanmadan sendikacıların kucağına oturmakla itham ediyorsunuz. Bakın o sayfada kaç tane sendikaya teşekkür ediyorsunuz?

İşçi Cephesi, işçiler adına ahkam kesenlerden değildir. İşçilerin güvenini kazanmadan hiçbir şeyin yapılamayacağını bilmektedir. İşçiler ne aptaldır, ne de sürü. **İşçi Cephesi**, emperyalist-kapitalist işgal ve sömürünün yoğunlaştığı bir dönemde patronun ekmeğine yağ sürmek anlamına gelecek bölünmelerin büyük hata olduğunu benimser. Her mücadelede temel şiarımız olan bu anlayış doğrultusunda Colin’s-Loft işçileriyle dayanışma içinde olduk, olmaya da devam edeceğiz...

İşçi Cephesi

Üçleme Ağlayan Çayır

Ağlayan Çayır'da da Angelopoulos'un filmlerinde alışageldiğimiz, onun ince ince işlenmiş, fotoğraf karesi gibi akan sahnelerini görüyoruz. Yalnızlık, sürgün olma, göçmen olma hali, tarihini sorgulama onun filmlerinin konuları olmuştur. Filmin adının üçleme olması iki devam filmini de çekeceğini hatırlatıyor izleyiciye.

Filmin kadın kahramanı Eleni, acının, dramın simgesi gibidir adeta. Eleni ve sevgilisi bir aile dramını anlatırken aynı zamanda geçtiğimiz yüzyılda yaşananlara ilişkin Angelopoulos'un yaklaşımını da yansıtır.

Yunan halkının tarihi, göçler tarihidir diyebiliriz. 20.yüzyılda mülteci akımları yaşanmış ya da dışarıya göç verilmiştir. Bu filmde de sürgün, ev arayışı ve hüznün belirleyicidir. Ama en önemli metaforu (mecazi anlatım) şudur Angelopoulos'un. Su ve hüznün filmin her sahnesinde karşınızdadır ve sizi içten içe yaralar. Filmdeki müzisyenler de Metaksas Diktatörlüğü boyunca yaşananlara işaret eder. Filmdeki politik olaylardan biri de müzisyenlerin yapacakları grevin engellenmesiydi. Sonunda müzisyenlerin düzenlediği gece için bir yer bulunur ve müzik, sisteme karşı koymak için sahneye çıkar.

Halkın Müzesi

İstanbul Grafik Sanatlar Müzesi (IMOGA), Türkiye'nin kendi dalında ilk ve tek müzesi. Müzenin kurucusu Süleyman Saim Tekcan 40 senelik sanat yaşamı boyunca elde ettiği maddi birikimi bu

müze yatırmış ve 2004 yılında IMOGA'yı kurmuş. Tekcan, müzenin kurucusu olmasına karşın müze tüm sanatçılara ait; kendisi de müzede eserleri sergilenen sanatçılardan sadece biri. Tekcan'a göre bir müzenin en önemli özelliği eğitim. IMOGA, sanatçıların satılan işlerinden elde edilen gelir ve gönüllü çalışanlarıyla ayakta durmaya çalışıyor.

Sergi salonları, özgün baskı atölyesi, çok amaçlı salonları, sanatçı atölyeleri, arşiv, çerçeve atölyesi, fotoğraf stüdyosu, toplantı salonu, grafik tasarım ofisi... bölümleriyle çalışmaya gelmiş sanatçılar için hazırlanmış.

Ziyaretçiler için:
Ünalan Mahallesi, Baraj Yolu Sokak
No:14 / Üsküdar 0216 4709292

"Felluce"

"O şehre ne zaman ve neden gelmiştim, hatırlamıyorum. Hatırladığım -ondan da çok emin değilim ya-Bombay'dan burada sözünü etmek istemediğim bir mesele nedeniyle kaçmak zorunda kalıp, zor şartlarda bir seyahat yaptığım. Bir de akşam üstüydü, gün batmak üzereydi -bunu iyi hatırlıyorum- şehrin kapısından içeriye girdiğimde. Her taraf kafalarında, gözlerinde garip dübünleri olan dehşet verici askerlerle doluydu; mahşeri bir kalabalık vardı, her yerden korkunç silah sesleri geliyordu.

Askerler daha önce hiç görmediğim tuhafıktaki tüfekleriyle sağa sola ateş ediyor ve garip kokular çıkartan bombalar atıyorlardı. (Geride, yanmış bedenler

bırakan sessiz bombalardı bunlar. Onları da daha önce hiç görmemiş, hiç duymamıştım.) Kaçısan insanlardan bazıları -ki kimisinin başlarında torbalar vardı- bana çarptılar. Bedenime bulaşan korku ve telaş içerisinde bende onlar gibi kaçmaya başladım. Kaçarken köpeklere ve tuhaf yaratıklara -inanmayacaksınız ama gergedanlara, timsahlara, adını bilmediğim ucubelere- rastladım. Şehrin sokaklarını koyu zift gibi bir korku sarmıştı ve ben de hiç ummadığım bir anda bu yapışkan katrana feci şekilde bulanmıştım.

Bir evin sundurmasına saklandım ve gece iyice inip etraf biraz olsun sakinleşinceye kadar orada sessizce, nasıl olduğunu anlamadan içine düştüğüm korkunç dehşetin ürpertileri içerisinde bekledim..."

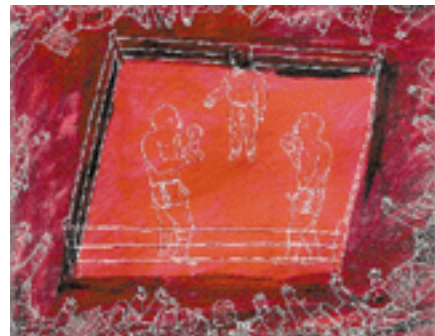
Yukarıda bir bölümü yer alan öykünün sahibi Tayfun Pirselimioğlu, Milli Reasürans Sanat Galerisi'deki öykü ve resimlerinden oluşan sergisiyle karşımızda.

"Hiçbir yerde" filmi ve romanlarıyla tanıdığımız Tayfun Pirselimioğlu bu sergiyi "Felluce" adlı öyküyle birlikte hazırladı. Çini mürekkebiyle yaptığı resimler öyküdeki kişi ve olayları görmemizi sağlıyor.

Öyküyle serginin ortak adı olan "Felluce" bombalarla yerle bir edilen, insanların vahşice öldürüldüğü, bir şehrin yok oluş öyküsünü ironik bir dille anlatıyor.

Felluce / Tayfun Pirselimioğlu
Milli Reasürans Sanat Galerisi
Teşvikiye Cad.47-57

Ezgi Tan

Baştarafı arka sayfada

Biz bu direnişi kabaca üç grupta toplayabiliriz. İlk olarak orta ve düşük rütbeli eski Irak ordusu subayları etrafında gerçekleştirilen direnişten bahsedebiliriz. Daha çok Sünni subaylardan oluşan bu grup işgalin ilk aşamasında eski Irak ordusunun cephanesini de el altından kaçıarak bir direniş öbeği oluşturdu. Bu grubun büyük askeri eylemler yapabilme yetisi olduğu düşünülüyor. İkinci olarak politik ve dini örgütlenmelerden bahsedebiliriz: Yurtsever İttifak ve El-Sadr önderliğindeki Mehdi Ordusu. Son olarak, işgal ve işgalin sonuçlarından etkilenen insanların oluşturduğu pek çok farklı örgütlenmeden söz edebiliriz. Genelde bu insanlar, işgale karşı çıkan, yakınları Amerikalılarca öldürülen, tutuklanan, işkenceye maruz kalan, küçük düşürülen Iraklılardan oluşuyor.

Emperyalistler, Sünniler ile Şiiler arasına ısrarla set çekmeye çalışsa da, ülkenin özgürleştirilmesi için verilen mücadele sürüyor. Farklı grupların bir araya gelerek daha merkezi ve örgütlü eylemler yapma eğilimi de giderek geliyor. Ya da en azından gruplar arasındaki ortaklıklar artıyor. Şiilerin kutsal kenti Necef işgalinde Sünni camileri yiyecek organizasyonu düzenledi ve Mehdi Ordusu'nun savaşılarına silah ve cephaneye sağladı. Felluce kuşatmasında ise Şiiler önemli miktarda yardım toplayarak Amerikan kordonunu geçti ve Felluce'ye ulaştırdı.

Askeri eylemler

Felluce ve Necefte yaşanan silahlı ayaklanmaları, işgal askerlerine, yerel polis ve yeni Irak ordusuna yönelik bombalı saldırılar gibi eylemleri içeren direniş, günde ortalama 100 eylem gerçekleştiriyor. Tüm bu eylemler Irak halkının işgalciler ve yerli işbirlikçilerine karşı duydukları nefreti teyit ediyor. İngiliz gazeteci Robert Frank'a göre, son 12 ay içinde 190 intihar saldırısı oldu. Bu rakam Filistin ve İsrail'de gerçekleştirilenlerin dört katına ulaşıyor; halbuki Iraklılar bu eylemi Filistinlilerden öğrendi.

Bu askeri saldırılar 1300 Amerikan askerinin ölümü, en az 10 bin tanesinin de yaralanmasıyla sonuçlandı. Bu rakamlara işbirlikçi Iraklılar dahil değil. İşbirlikçi

Iraklılardan nefret ediliyor ve bunlar Iraklılar için görece çok daha kolay bir hedef oluşturuyor. Tümü hain olarak görülüyor. Dolayısıyla, seçimlerden önce Bağdat Valisi ve polis gücünün iki numaralı isminin öldürülmesi tesadüf değil. Bunlar işgalciler ve ortaklarına yönelik meşru eylemlerdir.

Elbette kaynağı kuşkulu olan ve tasvip edilemeyecek yöntemler de kullanılıyor. Adam kaçırmaya, yabancı şirketlerin küçük memurlarının kellelerini uçurma, işgale karşı çıkan yabancı organizasyonların gönüllü çalışanlarını kaçırmaya, Şii camilerine ve törenlerine saldırma gibi eylemlerin bir çoğu, El Kaide bağlantılı Zerkavi'nin hayali örgütlenmesine bağlanıyor. Bu organizasyon var ya da yok; bir çok bağımsız gazeteci, bu saldırıların CIA tarafından (doğrudan olmasa da) teşvik edildiğine inanıyor. Bu tür eylemler, yurtdışında direnişe olan desteği azaltmak, Şiiler ve Sünniler arasında ayrılık yaratmak amacıyla kullanılıyor. Örneğin Amerikan basını Felluce baskınına böyle meşrulaştırdı. Bu grupların yok edilmesinin gerekli olduğu üzerine yayın yaptı. Oysa görüyoruz ki, direnişçi grupların büyük çoğunluğu eylemlerinde bu tür yöntemleri kullanmıyor. Öte yandan, işgalcilerin Felluce'de uyguladığı şiddete ne diyeceğiz peki?

Irak şimdiden Vietnam'a döndü

Gerçek olan Irak'ta direnişin güçlendiği ve özgürlük savaşının gün geçtikçe emperyalist ordulara daha fazla meydan okuduğudur. Robert Fisk şöyle yazıyor: "Geçen ağustosta Bağdat'ın güneyine 112 kilometrelik bir yolculuk yaptım; görebildiklerim sadece terkedilmiş kontrol noktaları ve otoyol boyunca yanmış Amerikan zırhlı personel taşıyıcıları ile polis arabalarıydı. Dolarları, askerleri, istihbarat servisleri ve muhbirlerine rağmen işgalciler Bağdat'ın ana caddelerini bile kontrol altında tutamıyor." (Rebellion 9-1-05) Artık Irak'tan söz edilirken Vietnam hayaleti konuşulmaya başladı. Yaşananlar, bu ifadeyi doğrulamaktadır. Durum 1960 ortalarıyla çeşitli yönlerden benzeşiyor. Askeri işgal, kitle desteğiyle birlikte artan direniş uzun süre alt edemeyeceğini ve ülkeyi bütünüyle denetim altına alamayacağını anladı. Seçimler sayesinde işgale demokrasi kılıfı

geçirilmek isteniyor. Emperyalist basın organları, tüm bu yaşananları şaşırtıcı bir biçimde Vietnam'a benzetiyor. Ve nihayet işgal ordusundaki kriz ile askerlerin delirmesi de Vietnam'da yaşananları hatırlatıyor.

Amerikan ordusunda kriz

İşgalin kaçınılmaz sonucu, doğal olarak, işgale karşı silahlı direniştir. İşgal edilen ülkenin her yurttaşı, yenilmesi gereken potansiyel birer düşmandır. Çünkü onlar işgalcilerin ülkede barış tesis etmek için geldiğine inanmıyor. Bu yüzden işgalciler acımasız yöntemler uyguluyor. Binlerce gözaltı, tutuklama, işkence, tecavüz, silahsız köylere yönelik ırkçı baskınlar gerçekleştiriliyor. Savaşın başlangıcından beri yaşanan sivil kayıplar 100 bini aştı. Ne varki, tüm bu yaşananlar işgalcilere duyulan öfkeyi büyütüyor ve direnişe olan desteği artırıyor. Direniş karşısında birçok Amerikalı asker işlenen suçlara ortak olmayı ve tam bir deliliğin yaşandığı birliklerine gitmeyi reddediyor. "Yeni gelenler küstahlığı elden bırakmıyor. Ama çölde altı, dokuz ya da 12 ayını geçirmiş olanlar son derece asabi; silahlar hemen herkese çevrilebiliyor. Genelde uyuşturucu ve sakinleştirici alıyorlar. Olayları genelleştirmek ve herkesin böyle olduğunu söylemek istemem. Fakat tüm bu olan biten, bana Amerikalı askerlerin Vietnamda yaşadıklarını hatırlatıyor." (Dahr Jamail)

Yaşananlar, Amerikalı askerlerin sözleşmelerini uzatmayı neden reddettiğini de açıklıyor. Amerika'da da birçok asker Irak'a gitmeyi kabul etmiyor. Halihazırda 5 bin asker kaçağı var ve bu sayı giderek artıyor. Ayrıca Amerikan ordusuna yapılan başvuru sayısı azalıyor; bu da Irak'taki askerlerin ülkeye dönüşünü geciktiriyor, morallerini bozuyor. Yaşanan bu olaylar sadece askerleri değil deneyimli subay ve astsubayları da etkiliyor. Irak'ta savaşan askerlerin aileleri Amerikan askerlerinin derhal ülkelerine geri dönmelerini talep ediyor. Çocuklarının çocuk ve sivil katliamlarına alet edilmesine karşı çıkıyorlar. Bu noktada, Amerika'nın Vietnam'daki yenilgisinin ana nedenlerinin düşük moral, askerlerin huzursuzluğu ve bölünmesi olduğunu hatırlatalım.

Öte yandan, yerel güvenlik güçlerine yönelik öfke de artıyor. Bunlar caddelerde üniformalarıyla dolaşmıyor. İşlerinin ne olduğunu ve nerede oturduklarını kimseye itiraf edemiyorlar. Ayrıca, saldırya uğradıklarında emperyalist patronlarınca ikinci sınıf yaralı muamelesi görülüyorlar. Ciddi yara alan Amerikalı askerler Avrupa'daki hastanelerde tedaviye gönderilirken, bunlar bombalanmış hastanelerde yaşam savaşı veriyor.

Sahte seçim

Bush Irak'taki mevcut politik ve askeri zorlukları tersine çevirebilmek için çareyi seçimlerde gördü. Bunu en başta da ifade etmiştik. Aynı zamanda, bu seçimlerin Avrupalılar, Kürt burjuvazisi ve Şiiilerin desteğini almaya yönelik olduğunu da eklemiştik.

Bu seçim kesinlikle gayrimeşru ve sahtedir. Demokratik hiçbir garanti sunmamaktadır. Irak'ın içinde ve dışında birçok örgüt seçimleri boykot çağrısında bulundu. Bir kere, seçim silahlı askerlerin gözetiminde yapıldı. İkincisi, oy verecekler ne aday listesi görebildi, ne de kayıt olabildi. Bağımsız hiçbir denetim yoktu. Bunlara ek olarak, direnişçilerin seçimlere ve seçmenlere yönelik tehditleri söz konusuydu. Aslında, 14 eyaletin dördü dışında seçimler fiilen yapılamadı.

Seçimler kendi içinde çelişki taşıyor. Üzerinden günler geçmesine rağmen seçmen sayısı hala bir muamma olarak duruyor. Resmi rakamlar seçimlere katılım oranını önce kayıtlı seçmenlerin yüzde 70'i, sonra yüzde 60'ı ve nihayet yüzde 50'si olarak açıkladı. Bağımsız seçim komisyonu üyesi Saffet Raşid'e göre, gerçek rakamları 'sadece Allah biliyor'. İspanyol gazeteci Pascual Serrano ise, nüfusun yüzde 60'ının seçimler için kayıt olması halinde, katılımın ancak yüzde 30'larda olduğunu tahmin ediyor. Bu rakamlar açıkça Irak halkının üçte ikisinin seçimleri boykot ettiğini gösteriyor.

Gerçek seçim

Şimdiye kadar elde ettiğimiz verilere göre Irak nüfusunun yüzde 30'unu oluşturan Sunniler seçimleri boykot etti. Yüzde 60'lık Şii nüfus ise bölündü. Kürtlerin (yüzde 10) büyük çoğunluğu ise sandık başındaydı. Bu son iki durum çok dikkatli analiz edilmelidir.

30 milyonluk nüfusuyla Kürtler dünyanın geniş toplumlarından biridir. Yaşadıkları coğrafya esas olarak üç ayrı ülkenin denetimindedir: Türkiye, Irak ve İran. Kürtler, yıllardır bağımsız birleşik bir Kürdistan kurmak için mücadele ediyor. Irak'ın kuzeyinde 3 milyon Kürt yaşıyor ve burada çoğunluğu oluşturuyor. Saddam'ın baskısı sürerken burjuva Kürt liderleri Talabani ve Barzani, Amerikan işgalini destekleme karşılığında özerklik, yerel yönetim ve kendi ordusunu oluşturma konusunda Amerikalılar ile anlaştı. Kürt bölgeleri işgalden ilk başta fazla etkilenmedi. Fakat Felluce'ye yönelik katliamdan sonra üçüncü büyük petrol merkezi olan Musul eylemlerin de merkezi haline geldi. Bir diğer önemli şehir olan Kerkük'ten geçmekte olan boru hattı da sürekli bombalanıyor.

Amerikan planı şu ana kadar Irak Kürdistan'ında başarılı oldu. Fakat bu başarı gelecekte ciddi sonuçlar doğuracak potansiyel anlaşmazlıklar içermekte. Türkiye'deki Kürtler güneyde yaşıyor ve Irak'taki Kürtlerle komşular. Geleneksel Amerikan müttefiki olan Türkiye'nin neden ABD'li askerlerini kendi bölgesinden geçirmediklerini bu yüzden anlayabiliyoruz. Türkiye, Irak Kürtlerine verilecek özerkliğin kendi barındırdığı Kürt nüfusu için de bir teşvik olacağından ve tekrar yaşanabilecek bir Kürt isyanından kaygılı. Bush ekibinin önemli isimlerinden biri olan Condoleezza Rice bu kaygıları gidermek için Ankara'yı ziyaret etti.

Emperyalizmin kazanmak istediği önemli sektörlerden Şiiler, en iyi tahminle yarı yarıya sandık başına gitti. Bunun anlamı, her iki Şiiden birinin Şii nüfus üzerinde büyük otorite sahibi olan Ayetullah Sistani'nin telkinlerine uymadığıdır. Seçimlere katılanlar ise liderlerince kandırılmış olanlardır. Liderleri, seçimler sonunda işgalcilerin ülkeden gitme sürecinin hızlanacağı konusunda onları ikna etti. Seçimler sırasında sürekli vurgulanan şey Batı basınının öne sürdüğü gibi demokrasi değil, bağımsızlıktı. Seçimlere katılım Amerikalıların gitmesi içindi. Aslında oy verenler de işgali desteklemiyordu. Oy verenlerin birçoğu, verdikleri oylar neticesinde oluşacak ulusal meclisin işgali sona erdirebileceğine inanıyordu. Oysa oluşacak hükümet, yeni bir kukla hükümetten

başkası değildi. Savunma bakan yardımcısı Paul Wolfowitz, Senato toplantısında, yılsonuna kadar Irak'tan 15 bin askerin geri çekileceğini söyledi. Bu indirime rağmen Amerika'nın hala Irak'ta 135 bin askeri olacak...

Olasılıklar

Emperyalizm seçimler sayesinde ulaşabileceği hedefler açısından başarı sağlayamadı. Ellerindeki Şii kartını oynadılar ama direniş durmadı. Seçim günü 50 kişi öldü ve işgalciler bunu gayet makul bir rakam olarak gördü. Seçimlerden hemen üç gün sonra 26 işbirlikçi polis ve iki amerikalı askeri öldürüldü. Öte taraftan, Irak halkının yaşam standartları iyiye gitmek yerine çok daha korkunç bir hal alıyor. İşsizlik yüzde 70'lere ulaştı. Binlerce Iraklı açlık ve hastalıkla boğuşuyor. Bağdat'ta hiçbir şey çalışmıyor. Petrol üreten bir ülke olmasına rağmen, Bağdat'a günde sadece 4 saat elektrik verilebiliyor.

Bütün göstergeler, Irak'ın özgürlüğü için verilen savaşın güçlenerek artacağına işaret ediyor. Dünya işçi sınıfı mücadelesinin günümüzdeki en önemli savaşı Irak'ta yaşanıyor. Vietnam'da olduğu gibi, emperyalizmin Irak'ta yenilmesi hem düşmanı zayıflatacak, hem de dünya ölçeğindeki tüm işçi mücadelelerini cesaretlendirecek ve yükseltecektir.

Biz devrimciler bu noktada oldukça netiz: Emperyalist işgale karşı askeri direniş! Uluslararası İşçi Birliği-Dördüncü Enternasyonal olarak, direnişin liderliğini eleştirmemize rağmen, emperyalist işgalcilere karşı silahlı direniş koşulsuz olarak destekliyoruz.

Emperyalizmin Irak'ta askeri ve politik olarak yenilmesi için,

İşgalcilerin ve ortaklarının Irak'tan temizlenmesi için

**YAŞASIN IRAK DİRENİŞİ!
IRAK IRAKLILARINDIR!**

(Yukarıdaki çeviri yazı Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'in yayın organı Correo Internacional'in Uluslararası Posta-110. sayısındır ve www.devrimci.org adresinden alınmıştır...)

Uluslararası Postacı

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal (LIT-CI) Yayını

Irak: Sahte Seçimlerden Sonra Amerika Hâlâ Batakta

Amerika ve İngiltere'nin başını çektiği emperyalist işgalcilerin desteğiyle Irak ulusal meclisi için 30 Ocak'ta sahte ve hileli bir seçim düzenlendi. Amaç, Irak halkından destek bulan, günden güne desteği ve gücü artan şiddetli direnişi ortadan kaldırmaktı. Bu direniş artık emperyalist işgalcilere iyiden iyiye meydan okuyor. Emperyalistler, kuzeydeki suç ortakları olan Kürt burjuvazisi ile Ayetullah Ali Sistani etrafındaki Şiilerin de yer aldığı yeni bir kukla hükümet kurmayı umuyordu. Buna ek olarak daha önce işgal konusunda anlaşmazlığa düştükleri Alman ve Fransız emperyalizminin desteğini almayı hesaplıyorlardı. Kesin sonuçlara ulaşamamıza rağmen, tüm bağımsız bilgi kaynaklarından

anlaşılacağı üzere, emperyalistler ve Iraklı ortakları bu hedeflere ulaşabilmiş değil. Öte yandan, seçim sonuçlarını daha iyi anlayabilmek için Irak'ın bugünü üzerine bir değerlendirme yapmak gerekiyor.

Özgürlük savaşı büyüyor

Emperyalist işgalcilere karşı verilen savaşın giderek artan bir destek bulduğuna tanık oluyoruz. Bunu biraz daha iyi açıklayalım. Mart 2003'de ilk işgal savaşı yaşandı. Amerika, İngiltere ve müttefikleri, Irak ordusu üzerinde çabuk bir zafer elde etti. Hükümeti iktidardan uzaklaştırıp Saddam Hüseyin rejimine son verdiler. Orduyu dağıttılar ve Paul Bremer

başkanlığındaki sömürge rejimini ikame ettiler. Eski CIA ajanı Allawi yönetiminde bir kukla hükümet kurdular. Emperyalist güçlerin desteklediği, fakat şu ana kadar herhangi bir başarı sağlayamayan bir ordu kurdular.

Daha sonrasında ikinci savaş başladı. Irak halkı tıpkı Vietnam halkı gibi ülkelerinin özgürlüğü için emperyalistlerle karşı karşıya geldi. Amerikalı gazeteci Dahr Jamail'in söylediği gibi "İşgal Amerika'nın Iraka karşı savaşıydı. Bugün bizim görebildiğimiz ise Iraklıların Amerikalılara karşı savaşıdır". (Liberation, 23/12/2004). Başka deyişle, işgal askerleri ve onların Iraklı ortaklarına aman vermeyen, onlara sürekli darnbe vuran bir savaş yaşanıyor.

Silahlı direniş

Emperyalist haber servislerinin tahminine göre, Irak'taki silahlı direnişin 40 ile 60 bin arasında savaşçısı var. Eğer lojistik desteği de dikkate alırsak bu sayı 200 binlere kadar ulaşıyor. Bu rakamlar direnişin büyüklüğünü ve Irak halkından aldığı desteği gösteriyor. Dahr Jamail ise yine aynı yazısında şunu belirtiyor: "Iraklıların çoğu direnişçileri vatansaver ve özgürlük savaşçısı olarak görüyor ve saygı gösteriyor." Tahminlere göre, direniş Irak halkının yüzde 80'i tarafından destekleniyor. Amerikan hedeflerine yapılan her saldırıdan sonra, halk bu hedeflerin enkazı üzerinde dans ediyor ve saldırıları alkışlıyor.

İşgale karşı heterojen bir direniş sürdürülüyor ve kendisine geniş bir alan buluyor. Farklı dinsel gruplar ve politik yapılar işgale karşı savaşıyor.

22. sayfadán devam

